

JOSEPHINE ANGELINI

BOHYNĚ

COO
BOO

COO
BOO

BOHYNĚ

JOSEPHINE ANGELINI

Přeložila Jana Jašová

Copyright © 2013 by Josephine Angelini
Jacket photo © by Lara Jade Photography
Translation © Jana Jašová, 2015

ISBN 978-80-7447-833-8

*Mému manželu Albertovi.
Za tohle všechno můžeš ty.*

KAPITOLA 1

Nalevo viděla Helen řeku, kterou pokládala za Styx. Byl to hřmící proud plný ledovců. Nikdo přičetný by se ji nepokoušel přeplavat. Měla pocit, že je v pasti, a kulhala dokola na jednom místě. Rychlý pohled na obzor ji ujistil, že na holé pláni nikdo jiný není.

„Sakra,“ zanávala sama pro sebe. Hlas se jí zlomil, protože ještě neměla úplně zahojené hlasivky. Ares jí ani ne před hodinou prořízl hrdlo. Mluvení jí pořád bolelo, ale nadávky pomáhaly. „To je prostě typický.“

Slíbila to svému kamarádovi Zachovi. Když jí umíral v náručí, přísahala, že se postará o to, aby se po smrti napil z řeky radosti. Zach se obětoval, aby ji zachránil, a v posledních okamžicích života jí poradil, jak zabít Automedona a zachránit Lucase a Oriona.

A Helen byla rozhodnutá dodržet svůj slib, i kdyby měla Zacha na Elysejská pole a ke břehům řeky radosti donést osobně – i s těmi zlomenými žebry a nohama, které se pod ní podlamovaly, a vším ostatním. Jenže její obvyklý způsob cestování v podsvětí teď z nějakého důvodu nefungoval. Normálně jí stačilo vyslovit nahlas, kam se chce dostat, a hned se tam ocitla.

Byla poutnice podsvětím, patřila k těm několika málo vyvoleným Následníkům, kteří mohli sestupovat do podsvětí ve

skutečném těle, nejen jako duše. Dokonce i dokázala – do jisté míry – ovládat krajinu podsvětí. Jenže pochopitelně, právě když svůj talent potřebovala nejvíc, nějak se vypařil. To bylo tak *řecké*. Patřilo to k těm stránkám existence Následníků, které Helen nejvíc nesnášela – to šokující množství ironie v jejím životě.

Zoufale k sobě stiskla pohmožděné rty a ochraptěle zakřičela k pusté obloze: „Řekla jsem, že se chci objevit u Zachova ducha!“

„Jeho duši mám já, neteřinko.“

Helen se otočila na patě a spatřila vládce podsvětí Háda, jak stojí několik kroků za ní. Byl vysoký a sebejistý, zahalený stíny, které postupně mizely, jako když se zvedá mlha. Většinu tváře mu halila Helma temnoty a záhyby černé tógy, ale Helen rozeznávala jeho smyslné rty a hranatou bradu. Zbytek tógy měl jakoby dekorativně obtočený kolem těla, polovina hladké hrudi i jeho silné paže a nohy zůstávaly nahé. Helen polkla a pokusila se donutit své opuchlé oči k soustředění.

„Posaď se, prosím, ať neupadneš,“ vyzval ji vládně. Objevila se dvě obyčejná skládací křesílka s polstrováním a Helen nechala své pošramocené tělo sklouznout do jednoho z nich. Hádes se posadil proti ní. „Jsi ještě poraněná. Proč jsi sem přišla, když by ses teď měla léčit?“

„Musím odvést svého přítele do ráje. Kam patří.“ Helen se strachy zatřásl hlas, i když jí Hádes nikdy neublížil. Na rozdíl od Area, který ji nedávno ohavně mučil, se Hádes choval celkem laskavě. I tak byl ale pánem mrtvých a stíny kolem něj byly plné šepotu duchů.

„Proč si myslíš, že víš nejlíp, kam náleží Zachova duše?“ zeptal se.

„Byl to hrdina... možná ne na začátku, to se choval jako zmeček, ale na konci určitě, a to se počítá, no ne? A hrdinové odcházejí na Elysejská pole.“

„Nezpochybňuju Zachovu chrabrost,“ ozval se mírně Hádes.

„Jen se ptám, proč se zrovna ty považuješ za hodnou soudit jeho duši?“

„Já... eh?“ vyhrkla zmateně Helen. Tu noc schytala tolik kopanců do hlavy, že se zrovna necítila na lekci sémantiky. „Já sem nepřišla nikoho soudit. Složila jsem slib a chci ho dodržet.“

„Jenže tady rozhoduju já. Ne ty.“

S tím Helen nechtěla polemizovat. Tohle byl jeho svět. Ona na něj mohla maximálně prosebně zírat.

Hádovy měkké rty se zvlhnily do nepatrného úsměvu, jako by uvažoval nad jejími slovy. „Způsob, jímž jsi osvobodila Furie, napovídá, že jsi soucitná. Což je dobrý začátek. Ale bohužel, Helen, obávám se, že soucit nestačí. Schází ti porozumění.“

„Takže osvobození Furií byla jen zkouška?“ Do Helenina hlasu se vetřel obviňující tón, když si vybavila, čím vším s Orionem prošli při jejím posledním poslání v podsvětí. A rozzlobila se ještě víc, když pomyslela na to, co zakusily samy Furie. Pokud ty tři sestřičky trpěly tisíce let muk jen proto, aby dokázaly Helenin soucit, pak bylo se světem něco hodně v nepořádku.

„Zkouška.“ Hádovy půvabné rty se kolem toho slova hořce stáhly, jako by dokázal Helen číst myšlenky a souhlasil s ní. „Pokud je život zkouška, kdo ji pak podle tebe hodnotí?“

„Ty?“ hádala.

„Pořád to nechápeš.“ Pán podsvětí si povzdychl. „Nerozumíš ani tomuhle.“ Rozhodil rukou kolem sebe, jako by chtěl obsáhnout podsvětí. „Nebo kým jsi ty. Říkají ti poutnice podsvětím, protože sem můžeš přicházet, kdy se ti zachce, jenže chodit do podsvětí je jen tím nejmenším projevem tvé moci. Pořád ještě nechápeš, kým jsi, ani natolik, abys mohla soudit jiné.“

„Tak mi s tím pomoz.“ Vypadal tak smutný, tak ubitý svým způsobem života. Helen náhle silně zatoužila vidět jeho oči. Naklonila se k němu blíž, pokusila se sehnout hlavu v takovém úhlu, aby dokázala nahlédnout pod látku tógy, která halila jeho obličej. „Chci to pochopit.“

Stíny se znovu protáhly, skryly ho pod mumlanou lítostí mrtvých. Helen uvnitř zamrazilo. Z paměti jí vyskočila slova z proroctví o Tyranovi – *zrozen k hořkosti*. Opřela se v křesílku.

„Pánové stínů,“ zašeptala. „Čerpají svou moc z tebe?“

„Kdysi dávno měla jedna žena stejné nadání jako ty – říkali jí Morgan le Fay a náležela do Thébského rodu. Také dokázala sestupovat do podsvětí. Porodila syna jménem Mordred a od těch časů se mým břemenem stalo stíhat Thébský rod.“ Jeho hlas se s lítostí vytratil dřív, než se vládce podsvětí vztyčil a natáhl k ní ruku. Chytila se jí a nechala ho, aby jí pomohl vstát. „Nyní se musíš vrátit, neteřinko. Nicméně za mnou můžeš přicházet, kdykoli budeš chtít, a já udělám, co bude v mých silách, abych ti pomohl.“ Hádes naklonil hlavu ke straně a tiše se sám pro sebe zasmál. Jeho rty se oddělily a odhalily řezáky ve tvaru démantů. „Proto dovoluji tobě a těm, kteří mají stejné nadání jako ty, abyste vstupovali do mé říše – abyste se naučili něco sami o sobě. Ale nyní jsi příliš těžce poraněná, než abys tu mohla přebývat.“

Svět se pohnul. Helen ucítila, jak ji Hádova obrovská ruka nazdvihuje z podsvětí a něžně ji vrací zpátky do postele.

„Počkat! A co Zach?“ vyhrkla. Když ji Hádes pouštěl, Helen uslyšela, jak jí šeptá do ucha.

„Zach už pije z řeky radosti, máš mé slovo. Teď si odpočiň, neteřinko.“

Natáhla se, aby mu odhrnula stíny z obličeje, ale Hádes už byl pryč. Ponořila se do hlubokého spánku a její rozbité tělo z něj lačně sálo sílu, kterou potřebovalo k uzdravování.

Když byl Ares svržen do Tartaru a puklina v zemi se uzavřela, Dafne opatrně vzala dceřino polámané tělo do náruče. Kastor se ujal Lucase a Hektor Oriona, aby je odnesli do domu Délosových. Dafne běžela s Helen jen chvíli, než její dcera usnula. Na chvíli ji to vyděsilo – některá Helenina zranění byla tak

hrozná, že sama Dafne ještě nic tak strašného neviděla. Když přiložila ucho k dceřinu srdci, bilo sice pomalu, ale pravidelně.

Než se z jeskyní na pevnině v Massachusetts dostali do Nantucketu, začalo svítat. Dafne odnesla v ranním příšeří dceru po schodech do patra a pak s ní vstoupila do dveří prvního pokoje, který jí připadal jako dívčí ložnice. Lítostivě se zadívala na hedvábný přehoz na posteli, který Helenino špinavé a zakrvácené tělo zničí. Ne že by na tom záleželo. Thébský rod měl víc než dostatek prostředků k tomu, aby ho nahradil. Včetně jmění, které dřív patřilo Dafninu a Heleninu rodu, Átreovcům.

Tantalus si mohl vykřikovat o svaté válce a o nezadatelném právu Následníků vládnout, jak chtěl, hlavy jiných rodů tím neošálil. Při Čistce před dvaceti lety šlo stejně tak o snahu zmocnit se majetku jiných rodů, jako o nesmrtelnost.

Prococtví, které vyvolalo Čistku, varovalo, že když se čtyři rody společně prolitou krví spojí v jediný rod, Atlantida znovu povstane. Dafne se ta slova naučila zpaměti – slova o tom, že v Atlantidě Následníci naleznou nesmrtelnost. Netvrdilo se doslova, že se *stanou* nesmrtelnými, jen že tam mohou *najít* nesmrtelnost. Dafne nebyla tak optimistická, aby to pokládala za zaručené. Ale Tantalus ano. Využil prococtví, aby kolem sebe shromáždil Stovku, fanatické bratrance z Thébského rodu, kteří se snažili pozabíjet všechny příslušníky jiných rodů.

Podle Dafne to byla všechno jen bouda posvěcená žvásty posledního orákula – věstkyní, o níž všichni věděli, že se po svém prvním prococtví zbláznila. Jenže to byla bouda, která zabírala.

Spousta Následníků nechala svůj majetek napospas Thébskému rodu. Hráli mrtvé, a unikli tak vrahům – jako Orionovi rodiče Daidalos a Leda. I jako sama Dafne. Jenže Dafne na penězích nikdy nezáleželo. Na druhou stranu taky netrpěla žádnými morálními zábrany, aby si je nevzala, když je potřebovala. Jiní Následníci jako Orion a jeho rodiče se ovšem krást

zdráhali, a tak třeli dvě desítky let bídu, zatímco se Thébský rod obklopoval luxusem. Když si to Dafne připomněla, položila Helen na postel a nad zničením toho krásného přehození se jen nepatrně pousmála.

Než stačila donést vodu a gázu, aby dceři vymyla rychle se hojící rány, Helen zmizela a v pokoji se prudce ochladilo. Dafne předpokládala, že Helen sestoupila do podsvětí. Minuty plynuly. Dafne čekala a její úzkost stále narůstala. Domnívala se, že cesty do podsvětí se v reálném čase odehrávají jen ve zlomku vteřiny. Teď to ale trvalo tak dlouho, až si začala říkat, jestli by neměla vzbudit ostatní. Ale než stačila vyjít z pokoje, Helen se vrátila. Její tělo bylo cítit pustým vzduchem podsvětí.

Dafne začaly cvakat zuby – ne zimou, ale z děsivých vzpomínek, které v ní ten pach probudil. Tolikrát už málem zemřela, že teď dokázala uhodnout, kterou část podsvětí Helen navštívila. Nebylo v něm dost prašné horkosti plání a nohu měla Helen umazanou od bláta. Dafne usoudila, že její dcera se vydala až ke břehům řeky Styx.

„Helen?“ zabroukala. Uhladila jí vlasy a zadívala se do jejího studeného obličejce.

Helen utrpěla v boji s Areem hrozná poranění, ale Dafne věděla, že kdyby na ně dívka měla zemřít, byla by už mrtvá. Helen sestoupila do podsvětí úmyslně, nejspíš aby našla svého kamaráda, který v boji zemřel. Toho zívistivce, který se tak nešťastně nechal zotročit Automedonem.

Dafne nejednou podnikla podobnou výpravu, když hledala Ajaxe, ale scházela jí dceřina schopnost chodit do podsvětí kdykoli z vlastní vůle. Dafne musela téměř zemřít, aby se tam dostala. Po Ajaxově vraždě neměla žádnou vůli k životu, ale věděla, že sebevražda by jí k setkání se ztraceným manželem nepomohla. Musela by zemřít v boji jako on, jinak by se nikdy neocitla ve stejné části podsvětí. Hrdiny čekala Elysejská pole, kdežto sebevrahy... kdo ví? Vrhala se proto do každého čestné-

ho boje, který dokázala najít. Hledala Následníky, kteří se ukrývali, neúnavně bránila mladé a slabé – třeba Oriona, když byl ještě chlapec. Mnohokrát málem přišla o život a vydala se do podsvětí. A vždycky tam na březích řeky Styx hledala svého manžela.

Ale našla jen Háda. Sveřepého záhadného Háda, který odmítal vrátit Ajaxovi život a vzít si místo toho její, ať ho prosila sebevíc, ať mu nabízela cokoli. Pán mrtvých žádné dohody neuzavíral. Dafne doufala, že Helen se do podsvětí nevydala s nadějí přivést svého přítele zpátky. To bylo marné – aspoň prozatím. Ale Dafne se to už dvě desítky let snažila změnit.

„Nevidím tě,“ zamumlala Helen a její prsty se napjaly, jako by se snažila něco uchopit. Dafne to okamžitě pochopila. I ona zoufale toužila pohlédnout Hádovi do tváře a pokusila se mu sundat Helmu temnoty. Když bezmála umřela tolikrát, že splatila všechnu krevní mstu a zbavila se Furií, Hádes jí svou tvář konečně ukázal.

A právě to ji inspirovalo k jejímu plánu. Plánu, který zlomil její dceři srdce, protože ji oddělil od toho, koho miluje.

„Ach. Pardon.“ Na prahu se objevil Matt a vyrušil Dafne z jejích úvah. Otřela si vlhké tváře a otočila se k němu. Viděla, že v náručí nese ochablou Ariadnu. Dívka měla děsivě šedý obličej a byla jen stěží při vědomí, jak se vyčerpala při pokusech vyléčit Jerryho. „Chtěla spát ve svém pokoji.“

„Určitě se tam vejdou obě.“ Dafne ukázala na širokou postel. „Nevěděla jsem, kam jinam Helen vzít.“

„Vypadá to, že tady už v každé posteli leží někdo raněný,“ prohodil Matt. Vešel s Ariadnou dovnitř a opatrně ji položil na postel vedle Helen.

Silný mladík, pomyslela si Dafne, když se zadívala na Helenina kamaráda.

„Bude snadnější dohlížet na ně, když budou spolu,“ ozvala se, pořád s pohledem upřeným na Matta.

Od té doby, kdy ho viděla naposledy, vyrostl a nabral svaly, ale stejně... Ariadna byla urostlá dívka, ne étericky štíhlá jako Helen, jenže Matt se ani nezadýchal, když ji sem celou tou dlouhou chodbou přinesl.

Ariadna k Mattovi zamumlala něco nesrozumitelného, než se od ní odtáhl, a její obličej se zvrásnil, jako by protestovala proti jeho odchodu. Matt se sklonil, aby jí uhladil vlasy. Dafne dokázala téměř cítit lásku, která z něj stoupala a naplňovala celou místnost jako vůně něčeho sladkého a lahodného.

„Vrátím se brzo,“ zašeptal. Ariadně zamžikala víčka a pak znehybněla, jak se ponořila do hlubokého spánku. Matt jí přejel rty po tváři a uloupil si pár drobkounkých polibků. Otočil se k Dafne a sjel pohledem k Helen. „Nepotřebujete něco?“

„Zvládnu to. Běž udělat to, co máš v plánu.“ Vděčně se na ni zadíval a ona ho sledovala, jak ve světle nového dne s rovnými zády a zataženými rameny vychází z pokoje.

Jako válečník.

Helen spatřila sebe samu, jak běží po pláži k tomu největšímu majáku, jaký kdy viděla.

Nejdřív to bylo divné. Jak se pro všechno na světě může pozorovat, jako by se dívala na film? Nepřipadalo jí to jako sen. Žádný sen nemohl být tak reálný nebo logický. Pořád ještě nechápala, co se děje, ale soustředila se na to drama, které se před ní odehrávalo.

Snová Helen na sobě měla dlouhé, průsvitné bílé šaty, které držel pohromadě bohatě vyšíváný pás. Ve vlasech měla upevněný závoj, který za ní při běhu vlál. Vypadala vyděšeně. Když se obrovský maják přiblížil, snová Helen zahlédla v jednom z vrcholů osmiúhelníkové základny čísi postavu. Spatřila záblesk bronzů, když postava uvolnila spony u krku a v pase a nechala sklouznout prsní krúnýř do písku. Dívka se závojem vykřikla radostí a zrychlila.

Když ten vysoký snědý mladík odložil polovinu zbroje, otočil se za zvukem jejího hlasu a rozběhl se k ní. Setkali se v polovině cesty a jejich těla se k sobě milenecky přitiskla. On ji zvedl do náruče a políbil ji. Helen se viděla, jak ho objímá kolem krku a líbá. Odtáhla se od něj, aby mu mohla zlíbat obličej na desítku různých míst, jako by chtěla pokrýt polibky každý kousek jeho kůže. Helenina mysl zalétla blíž k milencům a poznala, koho to její snové já líbá.

Lucase. Byl podivně oblečený a u pasu měl zavěšený meč. Nohy mu vězely v sandálech, ruce měl omotané odřenými koženými řemínky a shodil z nich bronzové rukavice, ale byl to on. I smích, kterým odpovídal na Heleniny polibky, patřil nepochybně jemu.

„Stýskalo se mi!“ vykřikla snová Helen.

„Týden je moc dlouhá doba,“ souhlasil něžně Lucas.

Ti dva nemluvili anglicky, ale Helen jim stejně rozuměla. V hlavě vnímala význam slov, rezonovala v ní stejně jako úleva, že se zase shledala se svou láskou – jako by to bylo její tělo, které se k němu teď tisklo. A Helen náhle věděla, že bylo nebo že kdysi bývalo opravdu její. Kdysi mluvila tímhle jazykem, cítila tyhle polibky. Nebyl to sen. Připadalo jí to spíš jako vzpomínka. Vzpomínka na Helenu.

„Tak půjdeš se mnou?“ zeptal se naléhavě mladík. Vzal její obličej do dlaní, aby ji přiměl na něj pohlédnout. Oči mu zářily nadějí. „Uděláš to?“

Helenina tvář se zachmuřila. „Proč musíš pořád mluvit o zítřku? Nemůžeme si teď jen užívat, že jsme spolu?“

„Moje loď zítra odplouvá.“ Pustil ji a odtáhl se od ní. Vypadal, že ho ranila.

„Paride...“

„Jsi moje žena!“ vykřikl. Začal chodit dokola a projížděl si rukou vlasy, přesně jako to dělal Lucas, když byl rozčilený. „Dal jsem Afroditě zlaté jablko. Vybral jsem si lásku. Vybral jsem si

tebe před vším ostatním, co mi ty tři nabízely. A ty jsi tvrdila, že mě taky chceš.“

„Chtěla jsem. Pořád chci. Ale moje sestra nemá vůbec hlavu na politiku. Afroditu nenapadlo, že by se mi měla zmínit o tom, že ten den ses sice staral o ovce, ale nejsi pastýř, jak jsem věřila. Jsi trojský princ.“ Helena si zklamaně povzdychla nad svou sestrou a zavrtěla hlavou, jako by to vzdávala. „Na zlatých jablkách a ukradených půldnech nezáleží. Nemůžu s tebou jet do Tróje.“

Znovu se po něm natáhla. Chlapec se na chvíli tvářil, jako by ji chtěl odstrčit, ale neudělal to. Vzal ji za ruku a přitáhl si ji k sobě, jako by jí nedokázal odolat, ani když se na ni zlobí.

„Tak utečme. Opustíme tohle všechno. Zapomeneme na to, že jsme příslušníci vládnoucích rodů, a staneme se pastýři.“

„Nic bych si nepřála víc,“ odpověděla mu dívka toužebně. „Jenže bez ohledu na to, co uděláme, budu pořád Diova dcera a ty syn Apollonův.“

„A jestli budeme mít děti, smísí se v nich krev dvou Olympianů.“ Netrpělivost způsobila, že jeho hlas zněl drsněji. Tuhle hádku už očividně vedli mnohokrát. „Ty vážně věříš, že by to stačilo ke zrození Tyrana? V proroctví se mluví o tom, že se musí smísit krev čtyř rodů, které pocházejí z božských předků. Ať už to znamená cokoli.“

„Já proroctvím nerozumím, ale lidi se mísení božské krve bojí,“ odpověděla Helen a hlas jí náhle klesl. „Budou nás pronásledovat až na konec světa.“

Přejel jí rukama po břicho a nechal je na něm majetnický ležet. „Už klidně můžeš být těhotná, víš?“

Chytila ho za ruce. Její tvář byla smutná a – na zlomek okamžiku – zoufalá.

„To by bylo to nejhorší, co by se nám mohlo stát.“

„Nebo nejlepší.“

„Přestaň, Paride. Bolí mě na to i pomyslet,“ zarazila ho pevně Helena.

Paris přikývl a dotkl se čelem jejího. „A co když tě tvůj nevládní otec, spartský král, bude chtít provdat za někoho z těch řeckých barbarů, jako je Menelaos? Kolik králů už požádalo o tvou ruku? Deset, nebo už je to dvacet?“

„To je mi jedno. Odmítnu je všechny,“ prohlásila Helena. Na rtech se jí mihl úsměv. „Mě nikdo k ničemu nedonutí.“

Paris se rozesmál a zadíval se jí do očí. „Ne. I když bych rád viděl, jak se o to někdo pokouší. Zajímalo by mě, jestli zásah blesku něco udělá s tím řeckým pachem. No, hůř smrdět určitě nemůžou.“

„Nikoho bych bleskem nezabila,“ namítla Helena a zasmála se. Spojila ruce za Paridovým krkem a přitiskla se tělem k jeho. „Možná jen trochu popálila.“

„Prosím, to nedělej! Popálený Řek zní jako něco, co by mohlo smrdět mnohem hůř než úplně uškvarený.“ Paris se na ni usmál. Dívali se na sebe, humor z jejich pohledů náhle zmizel, jak ho nahradil smutek. „Jak mám zítra odplout bez tebe?“

Helena na to neuměla odpovědět. Jeho rty se dotkly jejích, vklouzl jí prsty do vlasů, zaklonil jí hlavu a podepřel váhu jejího těla, které se mu odevzdávalo. Stejně jako to dělal Lucas.

Helen Lucas chyběl tolik, až to bylo jako fyzická bolest – dokonce i ve spánku. Bolest tak pronikavá, že ji probudila. Překulila se na bok a zasténala, když se bezděčně opřela o hojící se kosti.

„Helen?“ ozval se hlas Dafne, vzdálený jen pár centimetrů. „Potřebuješ něco?“

„Ne,“ odpověděla Helen a znovu zavřela opuchlé oči. Jenže sen, který ji čekal teď, ji přiměl litovat, že navzdory zraněním radši nezůstala vzhůru.

Vyděšená žena se zmítala a bránila mohutnému pařátu, který ji držel kolem pasu. Nad ní do vzduchu bušila obrovská křídla, v nichž každé pero bylo větší než člověk, a mohutný tvor s ní

stoupal k nočnímu nebi. Osvětlené panoráma New Yorku se mihlo kolem a žena zmizela v dáli.

Helen viděla, jak pták sklání hlavu, aby se podíval na ženu ve svých drápech. Zlověstné orlí oči se na okamžik zakulatily, až vypadaly jako lidské. Byly jantarové. V černých zornicích mu šlehaly modré blesky. Orel vykřikl a jeho skřek zmrazil krev v Heleniných žilách. Její spící tělo se roztráslo.

Před nimi se objevila silueta Empire State Building a pak už Helen neviděla nic.

Orion vřískal z plných plic.

Helen se při tom zvuku prudce zvedla, odstrčila matku a rozběhla se z pokoje. Řítila se chodbou, Lucas vedle ní byl jako rozmazaný stín, než vpadli do místnosti na protější straně a zastavili se, aby posoudili situaci.

„Co to sakra –?“ zaburácel Hektor ze skládacího lehátka, které stálo vedle Orionova lůžka. Nahmátl vypínač lampičky.

Orion v krátkých šortkách stál na matraci a ukazoval prstem na temnou postavičku, přikrčenou ve škvíře mezi lůžky. Byla to Cassandra, která se choulila k podlaze. Neměla postel, jen polštář a tenkou deku.

„Co tam děláš?“ obrátilo se na ni několik hlasů zároveň, protože do pokoje přiběhli za Helen a Lucasem taky Kastor, Pallas a Dafne.

„Tys mě kousla!“ zavyl Orion a nadskočil na posteli. Do pokoje lidským tempem dorazily i Noel, Kate a Claire a nahrnuly se dovnitř za ostatními.

„Promiň!“ zaúpěla Cassandra. „Ale tys na mě šlápnul!“

„Myslel jsem, že jsi kočka, než jsem... sakra, málem jsem ti utrhnul hlavu! Mohl jsem tě zabít!“ zuřil Orion, jako by mu bylo jedno, jak velké publikum ho poslouchá. „Už nikdy se ke mně neopovažuj takhle připlížit!“

Orion se najednou chytil za hrudník a předklonil se bolestí.

Hektor vyskočil, aby ho chytil dřív, než upadne. I tak si toho ale všichni stačili všimnout. Orion měl po souboji s Automedonem dvě čerstvé rány, v hrudi a v břiše. Byly svítivě rudé, ale rychle se hojily. Za pár dní zmizí a nezůstane po nich ani stopy. Jenže na to všichni nezárali. Jejich pozornost upoutaly dlouhé staré jizvy, které hyzdily Orionovo jinak dokonalé tělo.

Jedna vedla přes hrudník, druhou měl na levém stehnu. Když se na pokraji vyčerpání zhroutil na Hektora, všichni viděli, že nejhůř na tom jsou jeho záda. Helen třeštila oči na jizvu bílou jako obnažená kost, která vedla rovnoběžně s páteří. Jako by se ho někdo od krku dolů pokusil rozpřávit. Ucítila, že ji Lucas vzal za ruku, a stiskla ji.

„Všichni ven!“ vyštěkl Hektor, když si uvědomil šokované ticho i upřené pohledy. Nahrbil trochu ramena, jako by se Oriona pokoušel schovat. „Ty taky, otravko,“ dodal něžně ke Kassandře, která se dál krčila na podlaze.

„Ne!“ zaprotetovala. Tlustý černý cop, který jí splýval po zádech, se jí rozpletl, a obličej se proměnil v alabastrovou tvrdohlavou masku s divokýma očima a jasně rudými rty. „Zůstanu tady. Možná mě bude potřebovat.“

Hektor zdráhavě přikývl na souhlas a položil Oriona v bezvědomí na lůžko. „A vy běžte,“ dodal už tišeji přes rameno. Všichni se otočili k odchodu.

Když Helen a Lucas vyšli na chodbu, opřeli se jeden o druhého. Jakmile opadl adrenalin, zase cítili své ještě čerstvé rány. Ale Pallas se Lucase ihned ujal a Dafne zase podepřela Helen a odtáhli je od sebe.

„Věděla jsi o nich?“ zeptal se Lucas, než ho Pallas odvedl opačným směrem.

„Ne. Nikdy jsem ho neviděla bez oblečení.“ Byla tak šokovaná, že to vyhrkla bez rozmyslu. Viděla polonahého Morfea, když na sebe vzal Orionovu podobiznu, připomněla si. Ale Oriona samotného ne. Lucas přikývl. Ve tváři se mu zračily obavy.

„Helen, zpátky do postele,“ ozvala se přísně její matka a pobídla ji, aby se otočila.

Helen se od ní nechala odvést k ležící Ariadně. Sotva zavřela oči a pokusila se usnout, uslyšela, jak se vedle v místnosti baví Noel a Kastor. Helen se to pokusila nevnímat, aby jim nenarušovala soukromí, ale naléhavost natolik posílila jejich hlasy, že by je slyšel i obyčejný smrtelník s normálně vyvinutým sluchem.

„Odkud má ty jizvy, Kastore?“ zeptala se rozechvěle Noel. „Nic takového jsem nikdy neviděla, a že už jsem toho viděla požehnaně!“

„Následník může k takovým jizvám přijít jen v případě, že ho někdo poraní jako dítě, než začne dospívat.“

„Jenže naši kluci se pořád prali, když byli děti. Pamatuješ, jak Jason připíchnul Lucase ke stropu oštěpem? A nikdo z těch tří nemá ani jizvičku.“

„Naši kluci měli vždycky dost jídla a čistou postel, aby se po těch rvačkách mohli vyhojit.“

„A Orion neměl? To se mi snažíš říct?“

„Ne, nejspíš neměl.“

Helen zaslechla zašustění látky a hluboké povzdechy a došlo jí, že si asi Kastor přitáhl manželku k sobě.

„Ty jizvy musel Orionovi způsobit někdo, když byl ještě hodně malý. A potom hladověl a nejspíš neměl nikoho, kdo by o něj pečoval. Takové jizvy jsi u žádného Následníka neviděla, protože většina z nich by nepřežila to, co je způsobilo.“

Helen zaskřípěla zuby a zabořila obličej do polštáře. Věděla, že rozhovor Kastora a Noel poslouchají všichni na celém podlaží. Tvář jí hořela, když si představila, jak teď všichni přemýšlejí nad Orionem a litují toho týraného a zanedbávaného chlapce, kterým kdysi byl.

Jenže Orion si zasloužil něco lepšího. Zasloužil si lásku, ne soucit. Helen taky věděla, že matka ji pozoruje, když se – mar-

ně – sama pokoušela zadržet slzy lítosti nad tím hochem. Přetáhla si pokrývku přes hlavu.

Dafne ji nechala, aby se uplakala do spánku.

V tomhle snu znovu viděla Helenu, kterou vlekl prašnou ulicí zuřící dav.

Její šaty byly roztrhané a pokryté špínou, umazané od shnilých plodů, které na ni házeli. Z velké rány na hlavě jí prýštila krev, tekla jí z úst i ze hřbetu dlaní, na které několikrát upadla. Dav se shlukl kolem ní a cestou sbíral kameny ležící u cesty.

Plavovlasý muž, dvakrát tak starý a skoro dvakrát tak velký, se k ní vrhnul, aby ji zbil pěstmi. Jako by jeho hněv potřeboval bezprostřednější ventil než jen hodit kamenem. Vypadalo to, jako by k jejímu zraňování využíval celé své tělo.

„Miluju tě víc než kdo jiný! Tvůj otec mi tě zaslíbil!“ zařval jako v záchvatu šílenství, když ji znovu udeřil. Oči měl vybulené a ze rtů mu stříkala bílá sprška slin. „Vymlátím z tebe to dítě, a stejně tě budu pořád milovat!“

Helen slyšela mumlání davu. „Zabij ji, Menelae!“ a „Možná nosí Tyrana! Nesmíš ji ušetřit!“

Helena se nesnažila bránit, nepoužila svoje blesky, aby se ochránila před Menelaem. Helen sledovala své druhé já, jak padá k zemi víckrát, než se dalo spočítat. Ale Helena se pokaždé zase zvedla na nohy. Helen slyšela bubnování pěstí, dopadajících na dívčina záda, slyšela, jak blondák heká vyčerpáním, ale Helena neprosila o slitování ani se ho nesnažila zastavit. Nevydala vůbec žádný zvuk, jen lapání po dechu, když jí ho rány vyrazily z plic.

Helen věděla, jak ty rány bolí. Věděla, jak páchne Menelaos, když ji bije. Pamatovala si to.

Menelaos nakonec klesl na kolena. Už ji dál tlouct nedokázal. Helena byla očividně příliš silná, než aby zemřela jeho rukou. Ale Helen bylo jasné, že dívka zemřít chce.

Když do ní narazil první kámen, nepokusila se chránit nebo si krýt hlavu. Brzy následovaly další kameny, přšely na ni ze všech stran, dokud lidem v davu nedošly. Jenže Helena pořád neumírala. Dav to vyděsilo a začal od ní couvat.

Na jejich hlavy se sneslo tíživé ticho, když hleděli na ten děsivý výjev, který způsobili. Stále živá Helena se potácela mezi hromadami kamenů, kůži odřenou do krve a popraskanou nad polámanými kostmi. Začala si pro sebe tiše broukat melodii zrozenou ze zoufalství, aby svou mysl zaměstnala něčím jiným než tou nesnesitelnou bolestí. Kolébala se sem a tam, nejistě jako opilá. Žádná poloha jí nepřinášela úlevu, ale houpala se a po-brukovala si, aby se aspoň trochu ukonejšila. Helen si tu bolest pamatovala. Kéž by radši ne.

Dav začal šeptat: „Setněte jí hlavu. Jinak neumře. To je jediná možnost.“

„Ano, doneste meč,“ vyšlo z Heleniných rozbitých úst. „Za-přísahám vás.“

„Smilujte se někdo a zabijte ji!“ vykřikla nějaká žena zoufale a dav se toho chopil. „Meč! Meč! Potřebujeme meč!“

Z davu se oddělil mladík, spíš ještě chlapec. Slzy mu stékaly po bledém obličejí, když se díval na ubohou Helenu. Vytasil meč, zvedl ho nad hlavu a spustil na tu hromádku masa a kostí u svých nohou.

Štíhlá paže odvrátila čepel dřív, než stačila dopadnout.

Na místě se objevila žena zalitá zlatým světlem a její tvar se rychle měnil. Byla mladá i stará, tlustá i štíhlá, snědá i bílá. V je-diné chvíli se proměnila ve všechny ženy světa a všechny byly krásné. Pak si zvolila podobu a stala se ženou velmi podobnou Heleně.

„Sestřičko!“ vykřikla pateticky a zvedla zbitou dívku z hro-mady kamení. Se vzlykotem jí otírala krev z obličejí svým zá-vojem a kolébala ji v náručí.

Dav od plačící bohyně ucouvl a její kouzlo se zmocnilo jejich

emocí. Helen viděla, jak se tváře lidí vraští zármutkem, jak se jejich srdce lámou stejně jako Afroditino.

„Nech mě odejít,“ zaprosila Helena bohyni.

„Nikdy,“ prohlásila Afrodita. „Radši se budu dívat, jak hoří město do základů, než na to, jak tě ztrácím.“ Helena se pokusila něco namítat, ale Afrodita ji umlčela a přitiskla si ji k sobě, jako by chovala dítě.

Bohyně lásky se pak obrátila k davu a zamračila se na něj. Oči i ústa jí zalila záře, když burácejícím hlasem vyřkla svou kletbu.

„Opouštím toto místo. Žádný muž zde už nepocítí touhu, žádná žena neponese její ovoce. Zemřete nemilovaní a bezdětní.“

Když Helen vylétla s bohyní do povětří, slyšela pod sebou prosebné výkřiky davu. Nejdřív jen váhavé a zmatené, ale brzy se měnily v bezmocné kvílení, když si lidé uvědomili, jak pochmurná budoucnost je po slovech rozzuřené bohyně čeká. Afrodita plula nad mořem se svou milovanou sestrou v náručí a prokleté město nechala za sebou.

Daleko na obzoru se zvedal stěžeň velké lodi. Trojské lodi, vzpomněla si Helen. Bohyně mířila k ní a Helenu i Helen nesla s sebou.

Matt se zadíval k temnému obzoru. Od moře fičel studený vítr a obloha byla tak plná hvězd, že to vypadalo jako osvětlené město, zavěšené vzhůru nohama v povětří. Matt právě přečkal nejdělsí den ve svém životě, ale nebyl unavený. Rozhodně ne fyzicky. Svaly ho nebolely, nohy měl lehké. Vlastně se ještě nikdy necítil líp.

Zadíval se na starodávnou dýku ve své ruce. Byla z bronzu a neskutečně stará, ale měla dokonale nabroušené ostří a byla perfektně vyvážená. Matt si tu krásnou věcičku položil na dlaň a díval se, jak dokonale do ni zapadá, jako by byli stvoření jeden pro druhého. *Ale kdo koho používá?* pomyslel si hořce.

Zachova krev už byla z čepele smytá, ale Matt si stejně představoval, že ji tam vidí. S touhle dýkou v srdci zemřel někdo, koho znal celý život, a těsně před smrtí mu ji odkázal. Ale kdysi dávno dýka patřila jinému, mnohem slavnějšímu pánovi.

Řekové věřili, že duše hrdiny zůstane v jeho zbroji. *Ilias* a *Odyssea* jsou plné příběhů o válečnících, kteří kvůli zbroji bojovali na život a na smrt. Někteří dokonce pošpinili svou čest a vztáhli ruku na meče a prsní krunýře největších hrdinů, aby do sebe vstřebali jejich duši a schopnosti. Ajax Veliký, jeden z nejuctívanějších bojovníků na řecké straně v trojské válce, vyváděl jako šílenec, aby se zmocnil Hektorovy zbroje. Když se ze záchvatu vzpamatoval, tolik se zděsil toho, jak poskvřnil svoje dobré jméno, že nalehl na svůj meč a zabil se. Tahle část *Iliady* Matta vždycky mátlá. Nikdy by ho nenapadlo bojovat kvůli něčí zbroji, ani kdyby se pak mohl stát nejslavnějším válečníkem všech dob. Sláva ho nezajímala.

Napřáhl se a hodil dýku do neklidných vln, co nejdál dokázal. Letěla dlouho. Hodně dlouho. Díval se, jak mizí neskutečně rychle a neskutečně daleko. O řadu vteřin později zaslechl i přes hukot příboje tiché šplouchnutí, když dýka dopadla do vln.

Bylo nemožné hodit něco na takovou vzdálenost, a navíc ještě slyšet zvuk dopadu. Matt při řešení problémů vždycky spoléhal na logiku. Teď mu logika napovídala něco tak neuvěřitelného, že se na to nedala aplikovat.

Tohle si tajně přál. Ale ne *takhle*. Ne pokud to měla být role, kterou má sehrát. Matt ani nechápal proč on? Naučil se bojovat, aby mohl pomoci přátelům, ne protože by chtěl někomu ublížit. Chtěl jenom chránit ty, kteří se sami chránit nedokázali. Není zabiják. Není jako ten první majitel dýky.

K nohám mu šplouchla vlna a po ní zůstalo v písku ležet něco blyštivého. Nemusel se shýbat, aby viděl, co to je. Třikrát se pokusil dýku zahodit. Třikrát se k němu neskutečně rychle vrátila.

Osud na něj upřel své oči a Matt neměl, kde by se před ním skryl.

Lod' měla bílé čtvercové plachty. Nad nimi se na nejvyšším stěžni škubala rudá trojúhelníková vlajka se zlatým sluncem. Z obou boků lodi trčely řady vesel. Helen i vysoko ve vzduchu slyšela úderý do tympánu, které určovaly rytmus záběrů.

Voda nebyla zasmušile modrá jako v Atlantiku, ale zářivě, jásavě modrá jako drahokam. Jako barva Lucasových očí, pomyslela si Helen. *Azurová*. Helena, která ještě stále neztratila vědomí, v Afroditině náručí zasténala. Bohyně s ní slétla k lodi.

Když se její nohy dotkly paluby, ozvaly se zděšené výkřiky. Z místa za kormidlem se vynořil vysoký muž a Helen ho okamžitě poznala.

Hektor. Vypadal úplně stejně, až na účes a oblečení. Tenhle Hektor nosil vlasy o dost delší a na sobě měl krátkou lněnou halenu převázanou koženým páskem. Kolem rukou měl obtočené kožené řemínky a na krku mu visel silný zlatý řetěz s nějakým znakem. I takhle polonahý vypadal královsky.

„Aenee!“ zavolal Hektor přes rameno, zatímco nevěřicně třestil oči na zkrvavené tělo v náručí bohyně. Do Helenina zorného pole vstoupila přesná kopie Oriona, až na jizvy na hrudi a zádech, a zastavila se u Hektorova pravého ramene. „Běž dolů a pobuď mé bratry.“

„Pospěš si, synu,“ zašeptala Afrodita Aeneovi. „A přines med.“ Mladý muž matce uctivě přikývl a vydal se pryč, ale jeho zrak soucitně ulpěl na zbité Heleně. Tvář mu naplnil smutek.

„Vodu!“ vyštěkl Hektor a po palubě dusala spousta nohou, které mu spěchaly vyhovět. O chvíli později vyběhl z podpalubí Paris s Jasonem v patách. Mladík za ním vypadal úplně stejně jako ten, kterého znala Helen, až na ošacení.

Z Paridových rtů unikl šokovaný přidušený vzlyk, když mu došlo, na co se dívá. Na nejistých nohách se rozběhl k Heleně.

Ruce se mu třásly, když ji bral z Afroditina náručí, a tvář mu pod temným opálením zbledla.

„Troile,“ oslovil Hektor Jasona a ukázal svému nejmladšímu bratrovi bradou, aby jim podal vědro s vodou, které právě přinesli. Když se Paris pokusil dát Heleně napít, slabě ho odstrčila.

„Co se stalo, paní?“ zeptal se Troilus Afrodity, když bylo zřejmé, že Paris promluvit nemůže. Nedokáže.

„Když se dozvěděli o dítěti, Menelaos i celé město se obrátili proti ní,“ odpověděla prostě bohyně.

Paris škulbl hlavou a tvář se mu nevěřičně stáhla. Hektor a Aeneas si vyměnili krátký zoufalý pohled a zadívali se na Parida.

„Ty jsi to věděl, bratře?“ zeptal se mírně Hektor.

„Doufal jsem,“ připustil mladík hlasem přiškrceným citem. „Lhala mi.“

Všichni muži kolem přikývli, jako by Helenině pohnutce rozuměli.

„Tyran.“ Aeneas to sotva zašeptal, ale bylo zřejmé, že na to myslí všichni. „Matko, jak Menelaos zjistil, že je Helena těhotná?“

Afrodita něžně pohladila rameno své nevlastní sestry. „Helena počkala, až vaše loď zmizí za obzorem, a pak mu to sama řekla.“

Paris se začal chvět po celém těle. „Ale proč?“ zeptal se Heleny a v hlase mu byly slyšet zadržované slzy. Helena mu krvavou rukou přejela po hrudi, aby ho ukonejšila.

„Je mi to líto,“ zašeptala a přitiskla si ruku na břicho. „Snažila jsem se, ale nedokázala jsem to. Nedokázala jsem nás sama zabít.“

Troilus se naklonil, aby svého bratra podepřel, a všichni sledovali Helenu se směsicí obdivu a hrůzy.

„Netruchli, Paride, tvé dítě žije,“ ozvala se Afrodita. „Vyroste

a bude stejně krásná jako Helena a její dcera bude stejná jako matka... a tak to půjde dál a dál, dokud potrvá tento rod. A já dohlédnu na to, aby trval, protože i když moje napůl smrtelná sestra zemře, budu se moci dál dívat do tváře, kterou miluju nejvíc na světě.“

Zlatá záře kolem bohyně ještě víc zjasněla a Afrodita se postupně zadívala na všechny shromážděné Trójany. Její hlas zněl jako tiché dunění hromu v dálce.

„Všichni mi musíte přísahat, že budete chránit mou sestru a její dítě. Kdyby Helena a její dcera zemřely, na světě nebude nic, co bych mohla milovat.“ Afroditiny oči na okamžik omluvně ulpěly na vlastním synu Aeneovi, než se zase zatvrdily. Aeneas s ublíženým výrazem sklopil hlavu a Afrodita se obrátila na Hektora. „Dokud přežije rod moje sestry, pak bude na zemi láska. Přísahám na řeku Styx. Pokud ale necháš mou sestru zemřít, Hektore Trojský, synu Apollonův, opustím tento svět a lásku si odvedu s sebou pryč.“

Hektor na okamžik zavřel oči, když na něj dolehla nesmírnost jeho odpovědnosti. Když je znovu otevřel, měl v nich výraz člověka, který pochopil svou porážku. Má snad na vybranou? Pohlédl na své bratry a Aenea a jejich pohledy ho mlčky ujistily, že nemůže odmítnout, bez ohledu na následky, které to brzy bude mít.

„Přísaháme, paní,“ vyslovil ztěžka Hektor.

„Ne, sestro, nedělej to. Menelaos a Agamemnon mají dohodu o spojenectví s dalšími řeckými králi. Vytáhnou proti Tróji se svými armádami,“ zasténala naléhavě Helena.

„Ano, vytáhnou a my s nimi budeme bojovat,“ pronesl temně Paris, jako by už hleděl na válečné lodě, připlouvající k jejich pobřeží. Zvedl Helenu výš a ona se chabě zasmívala v jeho náručí.

„Hod' mě přes palubu a nech mě utopit,“ zaprosila. „Zapřísahám tě. Skoncuji s tím dřív, než to začne.“

Paris jí neodpověděl. Držel ji co nejlíže u sebe a vydal se s ní do podpalubí, aby ji tam uložil na svou pryčnu. Helena konečně ztratila vědomí a návštěva Helen v tom snu či vidině, nebo co to bylo, náhle skončila. Dívka se opět ponořila do přirozeného spánku.

KAPITOLA 2

Andy zírala na metronom na vrcholku varhan, na něj hrála, a přála si, aby explodoval. To se nestalo. Zhluboka se nadechla, počkala jeden takt a ponořila se zase do Bacha. O deset úderů kyvadla později zavrčela skrz sevřené zuby a zahrozila pěstmi do vzduchu, místo aby s nimi udeřila do kláves. Ničení hudebních nástrojů bylo podle jejích měřítek neodpuštělné. Naproti tomu takový metronom...

„Máš štěstí, že jsi starožitnost,“ oslovila ho, aby mu přece jen dala najevo, jak těsně unikl krutému konci v podobě třísek. Vyčistila si hlavu a začala znovu.

Tentokrát nechala všechno na Bachovi a po chvíli se jí podařilo najít uvnitř složité matematiky fugu krásu umění.

Nádhera. A zrovna teď ji vyrušilo zazvonění minutky. Andyiny prsty sklouzly z kláves s ohlušujícím bučivým zvukem, jaký dovedou vydat jen obrovské stoleté varhany.

„To snad ne?“ oslovila nebeskou záři z mozaikového okna, která se jí rozlévala vysoko nad hlavou. Ani pastelová skládanka barev, která ohřívala její tvář a měnila ji v zářivou patchworkovou práci světla, ji nedokázala uklidnit. Zrovna když se do toho dostala, musí končit!

Potlačila chuť zaklít v kostele a pohlédla na hodinky. Bylo už osm. Sakra. Čas vyměřený na cvičení skončil. A jestli má stihnout začátek přednášek, musí sebou pohnout.

Byla hrozná zima. Na druhém konci kampusu se nad budovami vynořovalo slunce. Andy se zahalila do všech těch vrstev flanelu a vlny, pod nimiž si zvykla skrývat svou úchvatnou postavu, a vydala se svou „zkratkou“ mezi křovím obaleným námrazou. Popravdě řečeno to byla spíš delší cesta. Ale zase vedla daleko od všech pěšin a chodníčků, kde se dalo narazit na ostatní. Andy ve škole nehledala přátele. Měla ráda svoji samotu. I když... to vlastně nebyla pravda. Samotu nenáviděla, ale věřila jí víc než lidem.

„Viděl jsem tě hrát,“ ozval se za ní melodický, mladý mužský hlas.

Andy zavřískla a obrátila se. Spatřila vysokého krásného mladíka s vlnitými zlatými vlasy. V chladném listopadovém ránu to vypadalo, jako by se jeho obrys v ranním slunci mihotal.

„Co tady děláš?“ zeptala se klidně. Zamrkala oslněnými očima a rozhlédla se kolem, jestli neuvidí někoho dalšího. Kolej Wellesley byla výhradně dívčí škola ve výhradně snobském, škrobeném a tradičním koutě Massachusetts. Pokud tenhle kluk není vyučující nebo nepatří k ochrance, v kampusu nemá bez návštěvnické visačky co pohledávat.

„Jsi opravdu talentovaná,“ polichotil jí místo odpovědi a pošešel k ní.

„Tak tys mě viděl, jo?“ Andy o krok ucouvla. Tahle situace se jí nezamlouvala. „Jak bys mě mohl vidět v kapli? Byla jsem tam sama.“

Rozesmál se a jeho smích tančil kolem nich jako čínské zvonky ve větru. „Samozřejmě jsem nebyl v kapli. Sledoval jsem tě tím velkým oknem.“

„Myslíš *mozaikovým* oknem? A jak se ti to povedlo, když přes něj zvenku dovnitř není vidět?“

„Někoho tak krásného jako ty najdu všude, ať se skrývá, kde chce. Jsi tak oslnivá. Vsadím se, že ve tmě záříš.“

Vyslovil to tak, že to neznělo falešně. Nevypadal vlezle nebo

hrubě, ale pořád se k ní přibližoval, i když o to očividně nestála. Když se ocitl dost blízko, spatřila, že na jeho očích je něco podivného. Vypadaly jako zvířecí, vůbec ne jako lidské. Vypravila si, jak ji do obličeje přes okno zahřál sluneční svit, a došlo jí, jak jí asi uviděl. Už věděla, s kým – nebo spíš s čím – má tu čest. Rychle ucouvla a dech jí začal strachy škrábat v krku.

„Chceš přede mnou utéct?“ zeptal se mladík bolestně, jako by se to stalo už mnohokrát předtím.

„Budeš mě honit?“ zeptala se Andy a dodala svému hlasu ten svůdně zastřený tón, který uměl dohnat smrtelné muže k šílenství. Potřebovala získat čas, možná ho nějak nalákat, aby za ní šel zpátky na běžnou cestu. Tam by určitě narazila na někoho, kdo jí pomůže.

„Samozřejmě,“ odpověděl tiše s žhnoucím pohledem. Byl vzrušený, ale ne zhypnotizovaný – bohužel pro Andy. „Jen to, co utíká, stojí za to chytit.“

Copak mu to nedochází? pomyslela si se zoufalou rozjařeností, která přichází jen v naprosto beznadějných situacích. *Celý život se děším toho, abych nepokoušela muže, a teď se takhle nechám zaskočit ve výhradně dívčí škole.*

Kolem jeho postavy znovu zajiskřilo světlo, které nějak způsobilo, že mladík vypadal skutečnější než skutečnost – jako by existoval v rozměrech 4D. Andy věděla, že nejde o žádný trik vycházejícího podzimního slunce. Věděla taky, že tohle není žádný chlapec. Matka ji před takovou možností varovala, jenže Andy nikdy nevěřila, že k tomu jednou dojde.

„Ahoj Andy!“ ozval se pronikavě veselý hlas dívky, se kterou se Andy setkala před měsícem při oficiálním uvítání nových žáků, a od té doby se jí vyhýbala. Dívka zlatovlasého mladíka nejspíš pozorovala. I hlučná parta za ní ztichla, když viděla, že se Andy baví s klukem. „Jdeš na přednášku?“

„Ahoj... Susan!“ vyhrkla horečně Andy, když si v poslední chvíli vybavila dívčíno jméno. „Jo, já... ráda bych šla s vámi!“

Krásný mladík se na Andy smutně usmál, když se kolem ní shlukly štěbetající spolužačky. Pak se otočil a rozběhl se směrem k jezeru Waban.

„Kam ten tvůj přítel zmizel?“ podivila se Susan.

„Není to můj přítel.“ Andy s úlevou uchopila Susaninu ruku v rukavici. „Musíme jít za ochrankou, *hmed ted*.“

„Já ho dokážu popsat!“ zaječela jedna z dívek Susanina doprovodu, s lesklými černými vlasy a skořicovou barvou pokožky. Otočila se k členovi ochranky. „Musel mrznout, protože na sobě měl jen džíny a těsný tričko!“

„Měl vlnitý blond vlasy a byl hodně opálený, jako ti surfaři z Malibu,“ vložila se do toho baculka s krátkými, rovnými plavými vlasy, jako by se nedokázala udržet.

„A měl úplně hladkou kůži, jako delfín!“ dodala černovláska. Podívala se na baculku a obě vybuchly přerušovaným hihňáním, jako by je nesmírně pobavilo, že se Andy někdo možná pokusil znásilnit.

Andy klesl obličej do dlaní, když od ostatních svědkyň – *party*, jak jim v duchu říkala – poslouchala víceméně stejné líčení. Musela si připomenout, že ty holky za to nemůžou. Jsou to jen smrtelnice.

Když Andy strávila s univerzitní ochrankou skoro dvě hodiny a dovedla je přesně k místu, kde ji mladík oslovil, vděčně si od nich převzala nový přívěsek ke klíčům. Byla teď oficiálně v ohrožení, pověsil se na ni stalker, který se bez propustky dostal do areálu, a strážní ji nechtěli jen tak pustit z očí. V přívěsku bylo tlačítko, jehož stisknutí je k ní okamžitě přivolá. Měla je zavolat hned, jak by toho mladíka někde uviděla. Andy přemítala, jestli by vážně dokázala vyvolat poplach a všechny je vystravit riziku, nebo jestli mu zvládne čelit sama.

Susan a její kamarádky sice Andyinu výpověď podpořily svým svědectvím, ale dělaly to trochu zmateně. Andy zopakovala slo-

vo od slova, co jí řekl, a dívky jí nechápavými pohledy naznačily, že by samy daly cokoli za to, kdyby s nimi někdo tak přitažlivý mluvil tímhle způsobem.

Andy jim nedokázala vysvětlit, že tady nejde o nějaké neškodné flirtování. Muži s ní vždycky mluvili takhle a s láskou to nemělo nic společného. Celý život chodila do dívčích katolických škol a vyhýbala se každému muži, který jí nadbíhal, jenže to jim stejně nezabránilo ji pronásledovat. Musela utíkat i před dívkami, které ji chtěly získat, a nebylo jich zrovna málo. Po té děsivé zkušenosti v sedmé třídě, když se ji na hodině dějepisu před zraky sestry Marie Františky pokusila políbit její nejlepší kamarádka, si Andy nejlepší kamarádky zakázala.

Držet se od lidí dál se stalo jejím pravidlem. Pro jejich vlastní dobro. Pobývat poblíž někoho jejího druhu bylo pro smrtelníky příliš nebezpečné.

Po několika přednáškách se jí nějak podařilo Susan a zbytku party zbavit. Když Susan oznámila, že chce být sama, spolužačka se na ni zadívala se směsicí obav a touhy. Andy to zamrzelo. Susan byla hezká, oblíbená dívka a vypadala jako dobrý člověk. A právě proto musela Andy utnout jejich vztah hned v zárodku. Nemůže ublížit někomu tak báječnému jen proto, že touží mít přítelkyni. Susan si zaslouží něco lepšího.

Teprve v devět večer jí skončil seminář z astronomie a Andy se vydala kolem rybníčku Paramecium na svou kolej. Zasvrběl jí nos. Vklouzla rukou do kapsy a nahmátla přívěsek ke klíčům. To už ucítila, jak ji zezadu kolem hrudníku objala silná svalnatá paže.

„Utíkej,“ zašeptal jí do ucha. „Miluju pronásledování.“

Helen se zdálo o delfínech, ale nebyl to příjemný šťastný sen o návštěvě Mořského světa. Delfín, kterého viděla ve snu, nenabíral na čenich kroužky a neproskakoval obručí. Tenhle pronásledoval dívku v Helenině věku. Snažila se mu uplavat, ale on

ji neustále stahoval pod hladinu a zasypával údery ploutví a oca-su, až krvácela.

Dívka plavala k bójce, která se tam zničehonic vynořila, lapala po dechu a křičela, když se snažila probít vlnami. Delfín se zase vymrštil proti ní, ale tentokrát ji místo ploutví uchopily mužské paže.

Helen prudce otevřela oči a zalapala po dechu. Měla pocit, že se její hrudník ocitl ve svěráku. Probrala se do tmy.

Kolik dní už takhle pospává a zase se budí? napadlo ji. Vzpomínala si, jak jí matka očistila ty nejhorší skvrny od krve a špíny mokrou houbou. Jak ji Kate krmila polévkou. Jak Claire rozdělila mezi ni a Ariadnu s nafialovělým obličejem dílky pomeranče. Vzpomněla si na Orionovy jizvy a srdce ji pro něj znovu zabořelo.

Pamatovala si i jiné věci, věci, které se jí nikdy nestaly. Třeba tógu (*chiton*, opravila se v duchu, Řekové nosili chitony, Římané tógy) a předení. Helen Hamiltonová si byla skálopevně jistá, že si nikdy v životě nevázala chiton ani nepředla. A stejně si pamatovala, jak obojí dělá.

Tyhle „vidiny“ Heleny Trojské jí vždycky připadaly jako vzpomínky. A když teď ležela úplně probuzená, byla si čím dál jistější, že to doopravdy vzpomínky jsou. Jenže jak si může vybavovat něco, co zažil někdo jiný? To přece nejde. A vzhledem k tomu, jak strašné ty vypůjčené vzpomínky byly, Helen stála jen o jediné – přijít na to, jak by je mohla zastavit.

„Lennie?“ zašeptala Claire někde u jejích nohou.

Podívala se tam a uviděla, jak Claire vykukuje přes opěradlo pohovky, která stála vedle postele. Ariadna si na ni většinou házela oblečení, takže Helen ten kus nábytku pod hromadami šatstva dřív ani nevnímala.

„Jsi vážně vzhůru, nebo ses jenom na vteřinku probrala?“ zeptala se Claire. I ve slabém světle, které krátce před svítáním dovnitř proudilo oknem, Helen viděla obavy v jejích očích.

„Jsem vzhůru, Rol.“ Helen se bolestivě posadila. „Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Dva dny.“

Jen dva dny? Helen to připadalo jako celé týdny. Podívala se na Ariadnu, která ještě spala. „Bude v pořádku?“

„Jo,“ odpověděla Claire a vysoukala se do sedu. „A Jason taky.“

„A Orion? Lucas?“

„Všichni jsou v pořádku, neboj. Ne úplně, ale uzdravují se.“ Claire se odvrátila a na čele jí naskočily vrásky.

„A táta?“

„Párkrát se probral, ale vždycky jen na pár vteřin. Ariadna a Jason dělali, co mohli.“

Helen doufala, že uslyší jinou odpověď. Musela ztěžka polknout knedlík, který se jí vytvořil v krku. Její otec nebyl Následník a měl k smrti mnohem blíž než oni všichni. Zotavování mu potrvá mnohem déle. Helen ze sebe setřásla myšlenku, že by se třeba nikdy nemusel uzdravit úplně, a podívala se na Claire.

„Co ty?“ zeptala se při pohledu na kamarádčin smutný obličejík.

„Děsně utahaná. A ty?“

„Vyhladovělá.“ Helen spustila nohy z postele a Claire jí spěchala pomoci. Společně se po schodech dobelhaly do přízemí, aby vyplnily ledničku. Helen věděla, že musí sníst, co se do ní vejde, aby pomohla tělu v hojení, ale stejně nemohla spustit oči z Claire.

„Co je, Rol?“ zeptala se, když do sebe dostala jen pár lžic nudlové kuřecí polévky. „To je kvůli Jasonovi?“

„Kvůli vám všem. Všichni jste poranění a já vím, že tímhle to neskončilo,“ odpověděla nezvykle smutně Claire. „Bude válka, vid’?“

Helen odložila lžíci. „To nevím. Ale bohové teď můžou sestoupit z Olympu a přijít zase mezi lidi. Kvůli mně.“

„Ty za to nemůžeš,“ zastala se jí rozhodně Claire. „Obelstili tě.“

„Jo? Jenže na tom nezáleží. Prostě jsem zklamala.“ Helen se to pokusila vyslovit věčným tónem. „Nechala jsem se od Area zahnat do kouta, i když mě varovali, co se může stát.“

Cítila se hrozně, jenže věděla, že nemůže naříkat nad svou vinou. Snažila se proto, aby jí z hlasu nezněla sebelítost. Podsvětí ji naučilo, že zůstávat ponořená v negativních myšlenkách, i když jsou naprosto oprávněné, nic nevyřeší. Rozhodla se nechat si tohle téma pro další hovor s Hádem a vrátila se k tomu podstatnému. „Už se bohové někde objevili? Udělali něco?“

Hlavou jí bleskl obraz nádherného hřebce běžícího po pláži. Na předních nohou měl krev. Zachvěla se odporem.

„Nic jsme neslyšeli,“ pokrčila rameny Claire. „Aspoň nic o hněvu bohů a tak.“

„Co předpovídá Cassandra?“

„Nic. Od chvíle, kdy vás tři přinesli, nevyslovila žádný proctví.“

Helen stiskla rty. Byla ztracená v myšlenkách. Právě když Následníci orákulum nejvíc potřebují, mlčí. To je pro řecké drama typické. Ale Helen to stejně dělalo starosti. Řecké sem nebo tam, musí existovat *důvod*, proč Cassandra nevidí do budoucnosti. Odpověď „protože je to ironie“ už pro Helen přestávala stačit.

„Len?“ Clairin hlas zněl jen jako vyděšený šepot. „Můžeš zastavit bohy?“

„To nevím, Rol.“ Helen se zadívala na svou nejlepší kamarádku, která byla celá bledá strachem i nedostatkem spánku. „Ale jestli se vám někdo z nich pokusí ublížit, pustím se do nich vším, co mám k dispozici.“

Claire se usmála. Jako by se konečně trochu uklidnila. „Jez tu polívku,“ napomenula náhle Helen, jako by ji to zrovna napadlo.

Helen si odfrkla a poslechla. Věděla, že Claire se takhle snaží

ujmout své obvyklé role šéfky, a tak se jen mlčky natáhla po lžici, zatímco přemýšlela o bozích. Možná zatím nerozdrtili žádné pohoří, ale to neznamená, že už nejsou na svobodě. Po tisících letech vězení se jistě okamžitě vydali na Zemi, ale kde jsou teď? Následníci jsou oslabení a roztržštění. Pokud s nimi bohové chtějí bojovat, teď je ta nejlepší chvíle udeřit. Na co čekají? Helen do sebe vpravila pár dalších lžic polévky, když si všimla Clairiňých vykulených očí.

„Co je?“ zamumlala do talíře.

„Tys tu lžici vůbec nezvedla,“ odpověděla bez mrknutí Claire. Zírala na Heleninu ruku. „Jen ses natáhla a ona ti vletěla do dlaně.“

Helen se soustředila na lžici a snažila se vybavit si, jak to bylo. Pamatovala si, že ji chtěla vzít, ale pak už nic. Odložila lžici na stůl a přiblížila k ní ruku. Nic se nestalo.

„Asi se potřebuješ pořádně vyspat, Rol,“ prohodila s pochybovačným úsměvem.

„Jo. Asi jo,“ přikývla Claire, ale neznělo to moc přesvědčeně.

Když Helen dojedla pořádnou snídani, Claire jí pomohla nahoru a do sprchy. Zatímco ze sebe Helen smývala zbytky krve a špíny, Claire seděla na kraji sprchového koutku, bezmyšlenkovitě si po nohou a chodidlech roztírala tělové mléko a koutkem oka sledovala, jestli se Helen nepotácí.

„Určitě nepotřebuješ pomoci?“ zeptala se už asi po desáté.

„Určitě ne,“ ujistila ji Helen se smíchem a začala se utírat. „Vážně, už je mi docela dobře.“

„Ty jsi z nich opravdu nejsilnější, co?“

Helen se odvrátila. Sice se s Claire mockrát společně sprchovaly po běžeckém tréninku a nestyděly se před sebou, ale najednou si připadala nějak... víc nahá. Nelíbilo se jí, když o ní Claire uvažovala jako o polobohyni. Byly víc než nejlepší kamarádky, byly jako sestry a Helen nesnášela všechny ty připomínky toho, že si nejsou rovny.

„Proč to říkáš?“ zeptal se napjatě. Claire našpulila rty.

„Měla by ses jít podívat na kluky, až budeš hotová.“

„Nejdřív na tátu,“ prohlásila rozhodně Helen.

Claire jí pomohla s oblékáním a pak šla vedle ní tak, aby se o ni Helen mohla opírat. Dveře Jerryho ložnice byly otevřené do chodby, takže Helen viděla otce ležícího v posteli a Kate, jak sedí na židli vedle něj. Oba tvrdě spali. Jerry byl tak hubený a průsvitný, že Helen skoro nedokázala uvěřit, že je to její táta. Musela si připomínat, že by měla být vděčná aspoň za tohle. Jenže bylo velmi těžké cítit cokoli jiného než strach. Vypadal tak nemocně.

Dívky popošly o pár kroků dál k Hektorovi. Helen slyšela zpoza dveří hluboké chlapecké hlasy. Vypadalo to, že v pokoji jsou všichni kluci. Claire zaklepala, a když vešly, zjistily, že se do Hektorova pokoje kromě Oriona nastěhovali i Jason a Lucas.

Helen se zmocnila další vidina, nebo co to vlastně bylo. Stejná čtveřice ve stanu ve velkém, prašném vojenském ležení. V táboře pod hradbami Tróje. Zatřásla hlavou a vidina zmizela.

„Nejste na pyžamový večírky trochu moc staří?“ zažertovala Claire.

Chlapci se vesele rozesmáli.

„Už mě nebavilo pořád běhat chodbou sem tam, abych je zkontroloval, tak jsem jim přenesl postele sem,“ připustil rozpačitě Hektor.

Hektor Ochránce, připomněla si Helen. *Nikdy se nedokázal odloučit od svých mužů, když byli ranění – ať šlo o nepostradatelné generály, jako byl Aeneas, nebo o prosté pěšáky. Proto ho všichni v armádě milovali a šli za ním ochotně na smrt.*

Zavrtěla znovu hlavou, aby zahlala nevídané vzpomínky, které ani nebyly její.

„Nemůžu uvěřit, že už jsi vstala z postele,“ oslovil Orion Helen. Předtím sice viděla Oriona vztyčeného, když do něj vjela vlna adrenalinu a probudil se s křikem, ale teď zjistila, že on

i Lucas jsou pořád ještě upoutaní na lůžka. Jejich uzdravování neprobíhalo zdaleka tak rychle jako její a Jason byl úplně vyčerpaný z pokusů o záchranu Jerryho. Ti tři se stěží dokázali posadit, aby při tom nemrkali bolestí, natož se postavit.

„To jen proto, abyste se vedle mě zastyděli, bando,“ usmála se Helen, aby zamaskovala, jak velké starosti jí všichni tři dělají.

Claire se vydala k Jasonovi a Helen bezděčně zamířila k Lucasově posteli. V poslední chvíli si uvědomila, co dělá, a změnila směr k Orionovi. Lucas ji pozoroval s napjatým výrazem, kterým se pokoušel skrýt svoje city. Helen ztěžka polkla a přiměla se vyhnout jeho pohledu. V tomhle životě jsme bratranec a sestřenice, připomněla si, bez ohledu na to, co vidá ve snech.

Vzala Oriona za ruku a hned jí bylo líp. Něžně se na ni usmál a ji zahřálo u srdce. Pomyslela si, že ho má opravdu ráda a cítí příjemný nával horkosti pokaždé, když je s ním. Co na tom, že to není ta omamná závaň jako s Lucasem? Závrať možná není ten nejlepší průvodce životem.

„Tak o čem jste to mluvili?“ zeptala se lehce. Snažila se namluvit si, že jednou pro ni bude snadnější vidět na Lucasovi ten prázdný výraz, který si nasazoval, když ji viděl držet za ruku Oriona. Na okamžik měla pocit, že zahlédla, jak se mu pod kůží mihla jedovatě zelená barva. Zamžikala a odvrátila se. Doufala, že na ní to poranění oka nezanechalo trvalé následky.

„Probíráme strategii,“ odpověděl jí Hektor. Rysy mu ztvrdly. „Následníci potřebují plán, a rychle. Jsme slabí. Rozdělení. Tohle je ideální chvíle, kdy na nás zaútočit.“

Helen se nevesele zasmála. „Zrovna jsem myslela na totéž.“ Hektor si ji uznale přeměřil a Helen se zamyslela nad tím, jestli z ní přece jenom neudělal vojáka.

„Ale o ničem jsme neslyšeli. Pokud víme, bohové jsou pořád na Olympu,“ ozvala se Claire a ustaraně se zamračila. Jason si ji přitáhl blíž.

„Matt na něco přišel. Chce nám o tom povědět.“ Otočil se na bratra. „Kde vlastně je?“

„U Ariadny,“ odpověděl Hektor – nejdřív napjatě, ale pak se jeho tón změnil. „Chodí ji kontrolovat asi tak dvacetkrát denně.“

„Dvacetkrát to není,“ zaprotestoval Matt, který se objevil na prahu. Jednou rukou podpíral Ariadnu, ve druhé si nesl iPad. „Desetkrát. Maximálně.“

Helen se na něj musela podívat ještě jednou, aby uvěřila, že to je on. V posledních měsících sledovala, jak Matt získává sílu. Dokonce si všimla, že se mění v přitažlivého mladíka, i když jí připadalo trapné myslet na něj v tomhle smyslu. Ale teď šlo o něco jiného. Vypadal jako nabitý elektřinou.

„Jak se cítíš, sestřičko?“ zeptal se Hektor Ariadny, ale jeho oči přejížděly po Mattovi, jako by ho odhadovaly. Ať už za tou změnou stálo cokoli, Hektor to viděl taky, to na něm Helen jasně poznala.

„Uf,“ zasténala posměšně Ariadna a svalila se na postel vedle svého staršího bratra. „Jako seno.“

„Seno?“ opakoval Orion, jako by měl pocit, že se přeslechl.

„V kravském žaludku. Sežvýkaná, spolykaná, vydávená a znova přežvýkaná,“ odpověděla s úšklebkem.

„A co ty?“ zeptal se Matt do všeobecného smíchu nad Ariadninou odpudivou analogií. Najednou to byl zase ten starý Matt, Helenin kamarád, a nic jí na něm nepřipadalo divného.

„Je mi dobře,“ ujistila ho a poplácala ho po ruce, kterou jí položil na předloktí.

„Určitě?“ zeptal se a zadíval se jí hlouběji do poraněného oka. Helen si vybavila, že boj s Areem jí znamenal modrou jizvou, která křížovala duhovku jejího pravého oka. Říkali jí, že to vypadá jako blesk, ale sama ji zatím neviděla. Měla na práci důležitější věci než se prohlížet v zrcadle.

„Jo, je mi dobře,“ ujistila ho a ušklíbla se. „Vlastně by mi bylo ještě líp, kdyby mě Ari přestala ze spaní kopat.“

„Hele, já aspoň nechrápu,“ popíchlá ji na oplátku Ariadna.

„Chrápete obě,“ opravila ji Claire a zakřenila se. „Je to jako spát v pokoji se dvěma chlápky.“

Všichni se rozesmáli a Helen překvapilo, jak šťastní všichni vypadají kvůli tomu, že jsou pohromadě, jak nenuceně spolu žertují a cítí se dobře ve společnosti ostatních. Jako by to zažili už tisíckrát. Jenže nikdo z nich nemohl dlouho přehlížet důvod, proč se tu všichni sešli, a jejich bezstarostnost se rychle vytrácela.

„Tak cos zjistil o bozích, Matte?“ zeptal se Orion, který jako obvykle citlivě zareagoval na změnu nálady. „Dozvěděl ses něco?“

„Ano. Došlo k jistým... útokům,“ odpověděl zdráhavě Matt.

„Jak to myslíš?“ pobídla ho Claire.

„Před dvěma dny našli na vrcholku Empire State Building ženu probodnutou něčím, co připomínalo obrovské pařáty. A dneska ráno leželo na pláži na Cape Codu dívčí tělo. Ušlapal ji kůň. Obě oběti byly před smrtí znásilněné.“

Hektor vzal Mattovi z rukou iPad a zadíval se na něj. „Tohle jsou ale titulky z bulváru,“ ozval se pochybovačně. „Píše se tady, že svědci viděli ženu, kterou odnášel pryč obrovský pták.“

„Orel. Byl to orel,“ upřesnila Helen a potlačila zachvění. Všichni se na ni zadívali, jako by čekali na vysvětlení. „Je to, já nevím, něco jako předtucha... v poslední době mám podivný sny a takový... asi by se dalo říct vidiny,“ prohodila a pokrčila rameny, jako by se snažila shodit ty barvitě detailní vzpomínky, jež zažívala. Aspoň do chvíle, než jim líp porozumí.

„Kdy to začalo?“ zeptal se ustaraně Lucas. Helen se pokusila soustředit, vybavit si tu chvíli, kdy je poprvé viděla všechny ve zbroji.

„O Halloweenu,“ pronesla v tu chvíli, kdy jí to došlo. Otočila se k Orionovi. „Pamatuješ, jak jsem na vteřinu všechno zapoměla, když jsem se dotkla vody z té řeky?“ Téměř pověřivě se vyhýbala vyslovit Lethe, aby jí to slovo zase nevymazalo všechny vzpomínky.

„Uhm,“ odpověděl Orion s pousmáním. Helen mu to nervózně oplatila, když si vzpomněla, jak po sobě hladově skočili ve chvíli, kdy zapomněli, kým jsou. Z Orionova vřelého pohledu pochopila, že si to vybavil taky. Pak jeho tvář potemněla. „Na chvíli sis dokonce nepamatovala ani svoje jméno. To bylo hodně zlé.“

„Jo, ale když jsem si zase vzpomněla, najednou to bylo, jako bych toho měla v hlavě až moc.“ Helen si zoufale povzdychla. „Nedokážu to vysvětlit. Ale když teď spím, vidím pořád ty divný výjevy.“

„Třeba obřího orla?“ zeptal se Matt.

„Ano. Proč? Napadlo tě k tomu něco?“ Helen ukázala na kamarádův iPad a články o zavražděných ženách.

„Vím, že to vypadá jako obvyklý pitomosti z bulváru, ale v řeckých mýtech se v jednom kuse mluví o dívkách unesených bohy proměněnými ve zvířata. Myslím, že orel je Zeus a kůň Poseidon.“

„Matte, já se taky umím proměnit v koně,“ ozval se omluvným tónem Orion. „To umějí všichni z Athénské rodiny.“

„To kecáš.“ Helen na Oriona vytřeštila oči.

„Co je? Já se zase umím proměnit v delfína,“ ozval se Jason.

„To kecáš!“ zavřískly Claire i Helen zároveň. Jason se rozchechtal.

„Někteří Následníci se umějí proměnit ve zvířecí avatary jejich boha.“ Hektor se na Helen podezíravě zadíval. „Jak to, že to nevíš?“

„Nikdo mi to neřekl a já sama to neumím!“ vyhrkla Helen a otočila se na Oriona. „Proč jsi mi to neřekl?“

„Není to k ničemu užitečný,“ pokrčil rameny. „Jen si to vezmi. Kolik koní vidíš dneska kolem sebe v normálním životě?“

„Jo, a když se člověk promění zpátky, je úplně nahý. A vysvětluj to pak někomu. Být zvíře je fajn, ne že by nebylo, ale není to moc praktický,“ doplnil Jason se smíchem.

„No jo, ale...“ Claire se zarazila. „Panebože!“

„To je tak nespravedlivý. Mám všechny možný ujetý schopnosti, jako že můžu chodit do podsvětí a zdají se mi divný sny, a ty se umíš měnit v delfína!“ Helen našpulila pusu a hodila po Jasonovi polštář.

„Klídek, klídek.“ Matt zvedl obě ruce, aby je všechny vrátil do reality. „Ale kolik Následníků se dokáže proměnit v orla tak velkého, aby unesl ženu?“

„Žádný.“ Hektor naklonil hlavu ke straně. „Tak jo, Matte. Co myslíš, že se děje?“

„Myslím, že bohové dělají přesně to, na co byli zvyklí předtím, než se ocitli uvěznění na Olympu – běhají po světě a znásilňují smrtelnice. Ale tentokrát nenechávají oběti naživu.“

„Hm.“ Hektor si odfrknul. „Už nechtějí riskovat.“

„Ne, tentokrát ne,“ potvrdil Matt.

„Jak to myslíte?“ nechápala Ariadna.

„V každém z těch příběhů o tom, jak se bůh zjevil před smrtelnicí jako býk nebo labuť nebo zlatý pramen, se o devět měsíců později narodil Následník.“ Hektor na ně ukázal rukou. „Jako by bohové nikdy nestříleli naslepo.“

Lucas Hektorovu věcnou poznámku taktně ignoroval a otočil se k Helen. „Co dalšího bylo ještě v těch vidinách?“

„Myslíš, jaký další zvířata?“ zeptala se zdráhavě. Málem vyhrkla: „Viděla jsem nás a byli jsme manželé!“ Ale naštěstí se včas zarazila.

Lucas přimhouřil oči, jak vycítil její zaváhání, a otevřel pusu. Byla si jistá, že se chystá k nějakému dalšímu trapnému vyptávání.

„Viděla jsem orla, delfína a hřebce,“ pokračovala, než stačil něco říct. Zнала Lucase dobře, věděla, že tím jeho otázky jen oddálila. Nevzdá se jich, a protože je Pravdozřivý, musí mu buď říct pravdu, nebo mlčet. Lhát mu bylo vyloučené – což ji pořád ně štvalo.

„A delfín je Apollon, jo?“ přeptala se Claire ostře, když zvedla oči od iPadu.

„Apollon se objevuje v podobách delfína, vlka, myši a havrana,“ odpověděla Ariadna.

Claire jim ukázala článek o podivném útoku v kampusu univerzity Wellesley. Naklonili se hlavami k sobě, aby mohli všichni číst. Studentku univerzity, jejíž jméno bylo vynechané, v noci těžce zranil neznámý blondatý mladík. Bránila se jeho divokému útoku sama odvážně až do chvíle, než zasáhla ochranka, kterou se jí dálkovým alarmem podařilo přivolat. Útočník pak „za podezřelých okolností“ zmizel. Policie z Wellesley hledá případné svědky. Útočník je považován za extrémně nebezpečného.

Několik dalších svědků potvrdilo verzi příslušníků ochranky, že když si agresor uvědomil, že je obklíčen, uletěl. Dívka byla převezena do místní nemocnice, kde se zotavuje ze zranění.

„A teď se vážně pobavíte.“ Claire posunula text až k portrétu hledaného muže. Vypadal téměř přesně jako Hektor.

„Tak to je paráda,“ pronesl Hektor se smrtelně vážnou tváří.

„Co to znamená?“ zeptala se Ariadna a s očima rozšířenýma strachem se rozhlédla po jejich kroužku. „Co když sem přijdou hledat Hektora?“

Na to jí nikdo odpovědět neuměl.

„Znám pár míst, kam by ses mohl na čas zašít,“ navrhnul tiše Orion. „Není to tam moc nóbl, ale lidi tam mají potíže se zapamatováním tváří druhých.“

Helen se na Oriona ohromeně zadívala a přemítala, o jakých místech to mluví. Hlavou jí prolétly obrazy nejruznějších špinavých doupat. Jenže ani za nic si Oriona nedokázala představit v nějakém laciném zblešeném hotýlku nebo ve zlodějském brlohu. Musela ovšem připustit, že se ve světě vyzná mnohem líp než kdokoli, koho znala. Znovu se zamyslela nad Orionovým obtížným dětstvím a nad tím, jestli jí o něm někdy poví. Nebo o tom, jak přišel k těm jizvám.

„Díky, kámo. Ale já už svou rodinu neopustím,“ prohlásil Hektor a vděčně se na Oriona zadíval.

Ten přikývl, jenže Ariadna začala horlivě vrtět hlavou. „Ne, Hektore, to nejde!“ vyhrkla v panice. „Sotva ses vrátil. Nechci, aby se tady někdo objevil a odved tě do basy!“

„To bude v pohodě.“ Hektor si k sobě sestru přitáhl a poplácal ji svou mohutnou tlapou po rameni. „Nikdo neví, že jsem na ostrově. Všichni si myslí, že jsem v Evropě na univerzitě. Schovám se tady v domě. Nic se nestane.“

Ariadna se nechala uklidnit a pevně bratra objala kolem hrudi. Hektor a Matt si nad její hlavou vyměnili pohledy. V Mattovi byl mlčenlivý příslib, že kdyby se s Hektorem něco stalo, postará se o Ariadnu. Helen nějak dokázala vnímat emoce mezi oběma mladíky stejně jasně jako barvy na plátně. Zuřivě zamrkala a zadoufala, že to přestane.

„Co sakra –“ vyhrknul náhle Orion, škulbl sebou, a přetřhl tak proud Heleniných myšlenek. Otočil se ke Kassandře, která si potichu vylezla za něj na postel, ale když ji poznal, tvář se mu uvolnila.

„Tys tady byla celou dobu?“ zeptala se nevěřičně Claire.

Kassandra nenuceně pokrčila rameny, ale nic neřekla.

„Vyděsí mě takhle asi tak pětkrát za den. Přisahám, že se pohybuje úplně neslyšně,“ postěžoval si Orion Claire. Pak se obrátil ke Kassandře. „Zkus to ještě jednou a popadnu tě za krk jako zlobivý kotě,“ pohrozil jí, ale nepokusil se ji odstrčit. Místo toho ji chytil a posadil na hromadu polštářů, dovnitř kroužku debatujících.

„Takže všem je nám jasné, co musíme udělat. Někdo musí najít tu dívku a přivést ji co nejdřív sem,“ ozval se Orion a ukázal na článek. Všichni chlapci přikývli.

„Počkat. Proč?“ zeptala se užasle Helen.

„Mezi smrtelníky už není v bezpečí. Apollon ji ještě nedostal,“ vysvětlil jí Jason a hlas se mu ke konci vytratil. Helen se

zadávala na Claire, jako by u ní hledala vysvětlení, ale ta jen zmateně pokrčila rameny.

„Apollon se nikdy nevzdá té, kterou si vyhlédl,“ ozval se Lucas, jako by se zdráhal připustit, že jeho předek je taková stvůra. „Když zatouží po smrtelnici, pronásleduje ji, i když ho ona nechce. Ať mu uteče kamkoli, vždycky si ji najde. Nevzdá to.“

„Ledaže by uprosila bohyni, aby ji proměnila ve strom nebo v řeku a tak. V něco, co nemůže znásilnit,“ dodal podrážděně Matt. „Nenapadlo vás nikdy, že je divný, proč je zrovna Théb-ský rod potomků Apollona tak početný?“

„Všichni bohové jsou zatracení ničemové, kteří znásilňují ženy a vyvolávají války, nejen Apollon,“ ušklíbl se Hektor. „Proto musíme najít způsob, jak se jich zbavit. Znova.“

Orion, Lucas a Helen si vyměnili bolestné pohledy. Všichni tři si palčivě uvědomovali, že k návratu bohů došlo jejich vinou. Nechtěně se stali pokrevními bratry a sestrou, když bojovali proti Areovi. Tím se v jejich osobách spojily čtyři rody Násled-níků, což umožnilo bohům vrátit se do světa.

„Počkejte, vám to nevyčítám,“ začal omluvně Hektor, ale Orion se jen usmál a položil mu ruku na rameno.

„My víme, že jsi to tak nemyslel.“

„Jenže je to stejně naše vina,“ připomněla jim Helen. „Boho-vé nás Následníky vždycky zaháněli do kouta a nutili nás vybrat si mezi špatným a horším. A my jsme ti, kteří vždycky spadnou do jejich pastí. Znova už to nedopustím.“

Lucas se na ni ustaraně zadíval, ale než ji opět stačil poučit o nebezpečí přílišné arogance, dívka změnila téma. „Tak kdo se mnou chcete jít pro tu vysokoškolačku?“

„Ty nikam nejdeš,“ pronesli jednohlasně Lucas s Orionem.

„Ale jo, jdu,“ ujistila je Helen. „Vy jste lazaři a Hektor se nesmí ukázat na veřejnosti. Tak kdo jiný by to zařídil?“

„Já jdu s tebou, Lennie,“ ozvala se Claire dřív, než se Lucas nebo Orion mohli začít s Helen dohadovat. „Nebojte se, kluci,

já na ni dohlídnu. Když se bude potácet, může se o mě vždycky opřít.“

„A o mě,“ ozvala se Ariadna.

„Ty jsi ještě moc slabá,“ zarazil svoje dvojče Jason a zavrtěl na ni hlavou.

„Toho chudáka holku Apollon včera v noci těžce poranil. Nejspíš na tom bude tak špatně, že se bez léčitele ani nepohne. A taky si myslím, že momentálně vůbec nestojí o to, aby se jí dotýkal nějaký chlap, takže ty to být nemůžeš,“ odpověděla Ariadna bratrovi pevně.

„Takže Charlieho andělci vyrazí na záchranou misi?“ Hektor si zamnul čelo, jako by ho bolel mozek v hlavě.

„Vtipný,“ utrousila dotčeně Helen.

Hektor se na ni vážně zadíval. „Co tvoje blesky?“

Natáhl ruku a ukázala v dlani hučící kouli, která pulsovala elektřinou. Syčela potlačovanou energií a vysílala do pokoje vlny horkosti. „Lepší než kdy předtím,“ prohlásila Helen a narkčila obočí. „Jde mi to teď skoro samo. Jako by mě to vůbec nevyčerpávalo.“

„Dobře.“ Hektorovi se viditelně ulevilo, když teď věděl, že Helen dokáže všechny tři bránit. „Apollon bude nejspíš číhat někde poblíž nemocnice, takže měj oči na stopkách.“

„To dá rozum. Ale nejspíš se mi po tom, co jsem provedla jeho nevlastnímu bratrovi, bude chtít spíš vyhnout,“ pronesla temně.

Zadívala se na elektrickou kouli ve své dlani a vybavila si, jak zasáhla elektřinou Area a uvěznila ho v Tartaru potom, co ji mučil. Byl to dobrý pocit, porazit boha. Když vzhlédla, všichni ji pozorovali.

Sevřela prsty v pěst a uhasila stočený blesk.

KAPITOLA 3

V ulicích to nebylo tak zlé, dokud se nedostaly do centra. Helen zírala z okna Ariadnina auta se staženým hrdlem, když projížděly kolem obchodů s rozbitými výklady. Největší škody napáchané o Halloweenu se soustředily v oblasti kolem střední školy a Jerryho obchodu News Store, ale zasáhly i rozlehlé oblasti kolem středu města.

Sklo výloh bylo vysypané, u chodníků ještě stála zničená auta a na některých místech byly dokonce vidět stopy po požárech. Domy, které patřily rodičům jejích spolužáků a sousedům, domy starší než celá tahle země, byly poničené, počmárané graffiti, ohořelé. Přemítala, kolik lidí, které zná, skončilo zraněných, nebo dokonce mrtvých. Kolik jejích přátel je na tom tak špatně jako její táta?

„Claire? Je ještě někdo, koho známe... kromě Zacha...?“ Nejistě se odmlčela, nevěděla, jak to formulovat. Ale to ani nemusela, Claire věděla, co má na mysli. A přikývla.

„Hergie,“ vyslovila zajímavě. „Nadýchal se kouře. Snažil se při požáru zachránit knížky ze školní knihovny.“

Tady nebylo co říct. Pan Hergesheimer nebyl jejich příbuzný ani přítel, ale Helen měla toho starého mrzutého učitele ráda. Když byl po smrti, bylo to, jako by se přibouchly jedny dveře. Nantucket už bez něj nikdy nebude jako dřív.

Polkla a pokusila se soustředit na to, co musí udělat. Právě teď musí být rozzuřená, ne hysterická. Dva nižší bohové, kteří ty výtržnosti způsobili, Eris a Fobos, byli ještě někde tady. Helen sevřela ruce v pěsti a připomněla si, že musí být trpělivá. Brzy bude mít šanci vypořádat se s nimi.

Během dlouhé cesty trajektem do pevninského přístavu Hyanis se pustily do plánování, které nemocnice vyzkoušet dřív. Posadily se ke stolu vedle stánku s občerstvením uprostřed trajektu a otvíraly si mapy na Mattově iPadu. Než přistály, měla Helen pocit, že mají vcelku vyčerpávající seznam možností.

První dvě nemocnice byly sice nejbližší univerzity Wellesley, ale hledání v nich vyšlo naprázdno. Než se trojice dostala do třetí, uplynul už skoro celý den. Když zajely na parkoviště, Claire ukázala na policejní vůz poblíž vchodu.

„Určitě je tady,“ prohlásila a pevně pokývla. „Hlídkují tady, aby zjistili, jestli se ten útočník nevrátí.“

Ariadna zastavila a dívky se vydaly dovnitř. Rozdělily se, aby ušetřily čas. Helen šla na jednotku intenzivní péče. Zahlédla policistu v uniformě, jak hlídkuje u dveří na konci chodby, a napsala Claire a Ariadně esemesku.

Teď potřebovala, aby ji strážný pustil do pokoje. Byl to muž, takže by s ním neměla mít problém. Vydala se rovnou k němu a zářivě se usmála.

„Dobrý den,“ pozdravila vřele a dívala se, jak obličej strážného získává omámený výraz.

Takhle se na ni dívala už spousta mužů. Jako by byla šperk tak zářivý, že se na něj nemůžou podívat zpřímá, a tak nedosažitelný, že se po něm ani nepokusí natáhnout. Vždycky tenhle pohled nenáviděla, i když chápala, že jí dává moc s nimi manipulovat. Přísahala si, že to nikdy nebude zneužívat, ale teď se podmínky hry změnilly. Potřebovala veškerou moc, jakou měla v rukou, aby ochránila svou rodinu. Musí se přestat chovat přecitlivěle, jinak nebudou mít Následníci proti bohům žádnou šanci.

„Moji kamarádku včera v noci napadl nějaký chlap,“ spustila. „Myslím, že leží tady, a potřebuje mě. Můžu jít za ní?“

„Nesmíme k ní nikoho pouštět, mladá dámo,“ odpověděl policista a přešlápl z nohy na nohu, jako by ho vážně mrzelo, že jí nemůže vyhovět.

Helen na něm viděla, že jí chce pomoci – vnímala to stejně zřetelně jako policejní odznak na jeho hrudi. Viděla jeho hněv a soucit, jak se mu točí v hrudním koši jako dvoubarevný míč. Helen si všimla snubního prstenu, který nosil už tak dlouho, že se mu léty vtlačil do kůže na prstě. A najednou věděla.

„To je v pořádku, víte,“ zabroukala na něj. Slyšela Claire a Ariadnu, jak spěchají k nim. Obě zaváhaly, ale přivolala je posunkem k sobě, takže se postavily z obou stran k ní. „Můžete nás k ní všechny tři pustit. My už se o ni postaráme. Máte dceru v našem věku, vidíte?“

Policista se na Helen ostře zadíval, jako by nechápal, jak to ví. Když se jeho oči zabořily hlouběji do jejích, zvolna přikývl.

„Pak víte, že nás opravdu potřebuje. Ve svém srdci víte, že je správné pustit nás k ní.“

Helen se na něj máměvě usmála. Strážník jí odpověděl neurčitým pousmáním a přikývl.

„Je to správné,“ pronesl nakonec rozhodně a otevřel před nimi dveře.

„Děkujeme vám,“ prohodila vděčně Helen a vtáhla za sebou Claire i Ariadnu dovnitř.

„Jak jsi to –?“ začala Claire, ale Helen ji netrpělivým gestem přerušila a otočila se k dívce na posteli.

Ta byla vzhůru a pozorovala je. Hezký obličej měla na několika místech pořezaný, levou paži v sádře a rty opuchlé a fialové. Helen se natáhla po kartě v nohách postele a přečetla si její jméno. Andy Faiakesová.

„Do hajzlu,“ zasténala Andy a obrátila k Helen našťvanou potlučenou tvář. „Tak která bohyně jsi?“

„Já nejsem...“ Helen se zarazila a zadívala se na Andy s přimhouřenýma očima. „Kdo jsi?“

„Ty první,“ vyzvala ji Andy hlasem tak melodickým, že něco takového Helen nikdy neslyšela. Otevřela pusy, aby jí odpověděla, a musela se vši silou přinutit to neudělat. Málem jí tady vyklopila všechna svá tajemství.

„Ty máš ale hlas,“ pronesla Helen a zaskřípěla zuby, aby potlačila pokušení odpovědět dívce na otázku.

„A ty zase tvář,“ odsekla Andy. Její hlas zněl Helen hluboko v hlavě. „Kdo jsi?“ opakovala a svůdná neodolatelnost jejího hlasu ještě zesílila.

„Následnice,“ vyhrkla Claire a připlácla si ruku na pusy. Vykulila oči a zamumlala zpoza prstů: „Ježíši, omlouvám se. Nevím, proč jsem to řekla.“

„Protože jsi jen člověk,“ odpověděla jí Andy s nepatrným úsměvem. Otočila se na Helen a Ariadnu. „Ale vy ne.“

„A kdo jsi ty?“ zeptala se ostražitě Ariadna.

„Člověk,“ pronesla Andy svým hypnotickým hlasem, ale v Helenině hlavě to udeřilo na nesprávnou strunu.

„Lžeš,“ prohlásila a zavrtěla hlavou. Andy na ni chvíli zírala, než pokračovala.

„A napůl siréna, bohužel.“ Bylo zřejmé, že tuhle část své bytosti, která svým lahodným zpěvem láká lidi k záhubě, Andy nenávidí.

„Co tady vy tři děláte?“ zeptala se opatrně.

„Víš, kdo tě včera v noci napadl? Nebo spíš, co to bylo?“ přešla Ariadna rovnou k věci. Andyina ramena se napjala strachem. Přikývla. Ariadna přešla ke straně postele a její velké oříškové oči se naplnily soucitem. „Pak víš, že se pro tebe vrátí. Odvedeme tě k nám domů, k naší rodině, abychom tě mohli chránit.“

„Nemůžete mě ochránit.“ Andyin melodický hlas se najednou naplnil slzami, které už už hrozily, že poboří její přetvářku

tvrdé holky. „Ne před bohem. Žádný Následník není tak silný, aby je mohl zastavit.“

Helen cítila Andyino zoufalství i absolutní přesvědčení, že bude trpět a zemře rukou krutého nadpřirozeného tvora. Tak jako si Helen byla jistá, že ji zabije Ares, když ji spoutal v jeskyni. Pamatovala si, jak ji mučil, jak bezmocná se při tom cítila. Z pohledu do Andyiných očí pochopila, že tahle dívka prožila něco podobného.

Zmocnila se jí zuřivost. Chloupky na předloktí se jí zježily. Pokoj se naplnil namodralou září blesku, který jí pulsoval nad pokožkou v zářící pavučině jisker.

„Řekni to Areovi. Promiň, to vlastně nejde. Protože jsem ho spráskala jako psa a poslala ho do Tartaru,“ prohodila. Z prstů jí vylétly jiskry, odrazily se od sebe a roztrhly se do třpytivých kuliček, které poskakovaly po podlaze. Uvědomovala si, že její hlas trochu duní, ale nedokázala to potlačit. Myslela jen na Hergieho, jak umírá při požáru, aby zachránil své milované knihy. A za to všechno mohli bohové.

„Ehm... Len?“ ozvala se nesměle Claire.

Helen si všimla, že všechny tři dívky na ni koukají s otevřenými ústy, a probrala se z transu. S výrazem studu vyklepala z prstů poslední jiskřičky, odkašlala si a pokusila se znovu promluvit.

„Hele, nechci ti nic namlouvat. Nemůžeme ti slíbit stoprocentní bezpečí,“ pokračovala. „Ale slibujeme, že když si pro tebe Apollon přijde, bude mít co dělat s námi se všemi. Tak co? Není to lepší možnost než tady ležet a čekat, až sem vtrhne a odnese si tě jako nějakou bezmocnou chudinku z řeckých mýtů?“

„Ehm. Jo,“ odpověděla Andy s vykulenýma očima.

Helen si uvědomila, že tu dívku vyděsila, a nuceně se zasmála. Pokusila se vyměnit si pohled s Claire, ale než se její nejlepší kamarádka stačila odvrátit, Helen zahlédla náznak strachu i v jejích očích.

Když se jim podařilo dostat Andy z nemocničního pokoje a přes parkoviště do auta, byla už poraněná dívka tak vyčerpaná, že během jízdy do Hyannisu usnula. Řídila Helen. Ariadna se vyčerpala tím, že se ještě před odchodem z nemocnice pokusila vyléčit Andyinu zlomenou nohu, a během jízdy po silnici číslo 495 v léčení pokračovala. Než najely na trajekt, vypadala Ariadna stejně bledě a ztrhaně jako Andy.

Helen se nemohla zbavit pomyšlení, že je vlastně dobře, když ani jedna z těch dvou nemá sílu na trajektu vystoupit z auta. Sice se už setmělo, jenže Andyina zranění byla i za tmy pořád moc nápadná na to, aby se s nimi procházela mezi lidmi. Helen a Claire ty dvě pečlivě přikryly na zadním sedadle dekami a vydaly se pro všechny sehnat něco k jídlu.

„Ten ji teda zřídil, co?“ vypravila ze sebe Claire rozechvěle, když spolu zamířily ke stánku s občerstvením. Helen dokázala jen přikývnout. Rty tiskla pevně k sobě. Zadívala se do Clairina ustaraného obličje a přála si, aby mohla říct něco, čím by ji uklidnila. Ale nic ji nenapadlo.

Viděla, jak ji Claire nenápadně pozoruje, když strkala mince do automatu, jak hledá v její tváři něco jako vysvětlení. Jenže Helen jí neuměla vysvětlit, co se s ní děje.

„Co je?“ vyhrkla nakonec vzdorovitě, když už ty kradmé pohledy nedokázala dál snášet.

„Nic,“ odpověděla Claire a sevřela rty. Napětí mezi nimi vzrostlo. A s ním i Helenino podráždění.

„Tak to sakra řekni, Claire.“

„Jsi jiná.“ Claire posbírala nakoupené sladkosti, které vypadly z automatu, a otočila se. Helen se po ní natáhla a zastavila ji.

„Jsem jiná, protože musím,“ ozvala se tvrdě. „To, jaká jsem byla dřív, už nestačí. Ne na tohle.“

„A jak moc se ještě hodláš změnit?“

„Tolik, aby mi to pomohlo vyhrát.“

„Počítáš do toho i ovlivňování policajtů?“ zeptala se prudce Claire. „Co jsi s ním vlastně provedla?“

Kvůli tomu strážníkovi se Helen cítila provinile, i když sama úplně nechápala, jak se jí to povedlo. Připravit takhle někoho o vlastní vůli jí připadalo špatné. Ale před Claire to přiznat nehodlala.

„Udělal jsem, co jsem musela. Nebo myslíš, že jsem ho měla radši zabít, abychom se dostaly dovnitř?“

Claire otevřela pusy, aby něco odsekla, ale rychle ji zase zavřela. Když se vracely k autu, nechala mezi nimi pořádnou mezeru. Helen si uvědomila, že se jí Claire bojí. Doopravdy, nejen těch pár jisker a hřmícího hlasu. Věděla, že by měla kamarádku nějak uklidnit. Ale mlčela. Převažoval v ní vztek na to, že se jí Claire nesnaží víc pochopit. Sice to nedávalo smysl, ale Helen se na svou přítelkyni za ten strach zlobila.

„Nevím, jestli sis toho všimla, ale tady už nejde jen o naše přátele a rodiny,“ pronesla hořce. „A já ti svoje jednání nemusím vysvětlovat. Ani po tobě chytit svolení, abych mohla používat svou moc.“

„Máš pravdu,“ odpověděla Claire. „Nemusíš mi nic vysvětlovat. Hlavně když si to vysvětlíš se svým svědomím.“

Pak už skoro nemluvíly. Probudily Ariadnu a donutily ji sníst cereální tyčinku z automatu a vypít láhev vody. Když trajekt přistál, Helen je všechny odvezla. Claire vysadila u domu jejích rodičů, stručně se domluvily, že se sejdou hned ráno, a Helen pak odjela k Délosovým.

Když tam dorazily, bylo už pozdě. Helen se cítila tak unavená, že sotva dokázala pomoci oběma dívkám do Ariadniny postele, než se sama zhroutila vedle na pohovku.

Seděla v uzavřeném kočáře taženém koňmi – naproti sobě. Uvnitř panovalo přitímí. Jediné světlo pronikalo dovnitř skulinami v maličkém zakrytém okýnku. Helen nechápala, jak se

dostala dovnitř a jak se dostane ven, protože neviděla žádná dvířka. Možná že by se mohla protáhnout tím okénkem... kdyby na něm ovšem nebyly mříže.

Její druhé já proti ní už nebyla Helena ze Sparty. Tahle byla oblečená v hrubých šatech z nějakého podomácku utkaného materiálu. V dlouhých plavých vlasech měla zapletené modré stužky a seděla na hromádce tmavých kůží a kožešin. Na hřbetech rukou jí svítila modře namalovaná písmena, která Helen připadala trochu jako irská. *Keltská*, zformulovalo se jí v hlavě. Tušila, že to není přesný výraz, ale přece jen byl blíž pravdě.

Druhá Helen měla u pasu dýku. Při každém zvuku, který k ní dolehl zakrytým okénkem toho kočárového vězení zvenčí, zoufale sevřela ruku kolem jejího jílce. Dívka vypadala jako divoška a vezli ji v kleci jako chycené zvíře. Helen si pomyslela, jestli je tohle její „druhé já“ nebezpečné.

„Má paní Ginevro!“ vykřikl za oknem známý hlas.

Lucasův hlas.

Ginevra otevřela okénko a Helen pochopila, proč je její dvojnice tak vyděšená. Furie začaly naříkat v koutě kočáru ve chvíli, kdy se na sebe Ginevra a mladík zadívali.

Jezdec, který vypadal jako Lucas, seděl na obrovském černém koni, který klusal podél kočáru. Na sobě měl tmavou koženou kazajku, černý vlněný plášť a u pasu mu visel dlouhý široký meč. Muž vypadal mohutně, vznětlivě a krásně.

„Nepotřebuješ si odskočit?“ zeptal se podivným zpěvavým jazykem, jemuž Helen rozuměla, i když ho nikdy dřív neslyšela.

„Matka mě naučila mluvit dokonalou latinou, jak víš,“ zavřela na něj Ginevra jiným jazykem, jemuž Helen taky rozuměla, i když ho neznala. Pochopila, že to je latinsky. „Nebyla ale špinavá Římanka jako ty, pocházela z východu.“

„Nejsem Říman, tak mi tak neříkej,“ ohradil se Lucas s nebezpečným zábleskem v očích. „Pro tebe sir Lancelot.“

Jejich zuřivé pohledy o sebe křížily. Furie zavyly a Ginevra

i Lancelot sebou škulbi, i když se snažili opanovat. Helen věděla, že kdyby je nedělily mříže v okně, vrhli by se na sebe.

Lancelot se rozhlédl po dlouhém průvodu bojovníků, kteří je doprovázeli, jako by si chtěl připomenout, že kdyby udělal nějakou hloupost, je tady spousta svědků.

„Proč mě prostě rovnou nezabiješ?“ zasyčela Ginevra. Její tlumený tón Helen napověděl, že i ona si uvědomuje přítomnost dalších uší a očí. Přítomnost lidí, kteří nechápu její iracionální nenávisť k Lancelotovi, ani jeho k ní.

„To potěšení přenechám svému bratranci a králi Artušovi,“ odpověděl škrobeně Lancelot. Znělo to i trochu zdráhavě, jako by ho něco trápilo. „Poté, co se za něj provdáš, a zajistíš mu tak spojenectví vašeho klanu, přirozeně. Pak tě jistě s radostí zabije.“

„A vy nám říkáte barbaři!“ vyštěkla na něj Ginevra.

Prudce zaklapla okénko a Ginevra se svezla na hromadu kožešin. Helen věděla – pamatovala si – že kožešiny jsou součástí velkého věna od Ginevřina otce. Byl hlavou klanu a poslal se svou dcerou a svatebním průvodem i mnoho darů. Byly to všechno obětiny, které měly usmířit neporazitelné útočníky z východu, a Ginevra představovala poslední válečnou kořist. Nejkrásnější dívku z ostrova nabídli jako dar velkému světlovlasému vojevůdci ze vzdálené země. A zoufale doufali, že se mu ten dar bude líbit. Protože pokud ne, král Artuš je může všechny pozabíjet.

Ginevra věděla, že otec ji svým drsným způsobem miluje. Nemohl tušit, že posílá svou oblíbenou dceru na smrt. Nepodobal se mužům z východu nebo její zesnulé matce. Byl vůdcem klanu, ale jinak to byl obyčejný smrtelník. Domníval se, že vyzdvihne svou dceru nad všechny ostatní dívky, když jí dá za manželku tomu novému, mladému a podle vyprávění hezkému králi. Ginevra neměla žádný důvod se tomu bránit. Otec měl právo provdat ji za toho, koho jí vybral. Pokud neměla odhalit své tajemství – i tajemství nebožky matky – musela se podřídit.

Do očí jí vhrkly slzy hněvu a frustrace. Helen si jasně vyba-

vovala Ginevřin tehdejší pocit bezvýchodného zoufalství. Protože kdysi to byl její pocit.

„Neodpověděla jsi mi na otázku, princezno!“ zakřičel Lancelot tvrdohlavě do zavřeného okénka. „Jsi zavřená v kočáře už celý den. Nepotřebuješ si odskočit?“

Ginevra hrdě zamrkala, aby zahнала slzy z očí, uhladila si rozčuchané vlasy a otevřela okénko. „Ne!“ zaječela a zase ho přibouchla.

Lancelot jedenkrát vyštěkl překvapeným smíchem. Pak nákrátko zavládlo ticho. Jeho černý hřebec běžel úzkostlivě vedle kočáru, jako by rytíř nedokázal svou svěřenkyni opustit. Nakonec mlaskl na mohutné zvíře a odklusal pryč.

Ginevra po chvíli zvedla ostražitě hlavu. Ze zadní části svatebního průvodu se ozvaly výkřiky a podivné úpění. Někdo v agonii sténal. Ginevra vyskočila a popadla svou dýku. Vyceňila zuby jako divoška, za kterou ji pokládali.

Kočár se s trhnutím zastavil. Helen kolem něj slyšela mužské výkřiky. Něco narazilo ze strany do povozu a svalilo Ginevru na stěnu kočáru. Zvedla se na kolena, zrovna když kočářem znovu otrásla mohutná rána, a překulil se na bok na tu stranu, kde bylo okýnko. Když se jediný zdroj světla zabořil do země, uvnitř se úplně setmělo.

„K princezně!“ zaburácel zvenku Lancelot. „Všichni ke kočáru!“

Ozval se dusot, šustot plášťů, jak se velké množství mužů shromáždilo kolem kočáru, a Ginevra slyšela řinkot oceli. Muži všude kolem ní chroptěli, vykřikovali, sténali a umírali. Na kočár tupě dopadala bezvládná těla, od země se ozývaly poslední vzdechy umírajících.

Ginevra opakovaně ramenem udeřila do zvednutého boku kočáru, jak se ho snažila převrátit a uvolnit okýnko, ale masivní dubovou kabinu zpevněnou železem se jí podařilo sotva trochu rozhoupat. Zaúpěla zoufalstvím.

„Lady Ginevro, jsi zraněná?“ zeptal se zvenčí Lancelotův napjatý hlas.

„Ne,“ odvětila pevně. „Pomoz mi ven, ať můžu bojovat!“

Lancelot si frustrovaně odfrknul. „Zmizeli na stromech.“

„Piktové?“ uhodla Ginevra. Lancelot neodpovídal. Možná netušil, kdo je to napadl, takže jí to nedokázal potvrdit. „Vrátí se za soumraku s dalšími vojáky,“ varovala ho. „Prosím, věř mi – teď jste je možná odrazili, ale nejsou pryč.“

„Vím. Sice je na stromech nevidím, ale cítím je.“

„Musíš mě dostat ven!“ zaprosila Ginevra. „Chtějí mě, ne poklady, které vezeme.“

„Jak to víš?“ zeptal se Lancelot. Znělo to, jako by jí věřil.

„Piktové jsou jeden z nejstarších klanů. Předávají si z generace na generaci příběhy o našem druhu – o mém a tvém druhu, sire Lancelote. Jsou moc chytří na to, než aby se se mnou nebo s tebou snažili bojovat. Místo toho tě odlákají pryč a mě nechají v tomhle vězení vyhladovět. Počkají, až budu natolik zesláblá žízní a hladem, že se jim nedokážu vzepřít. Nechtějí mou smrt. Chtějí...“ Zarazila se, jak bojovala s tím, aby to vůbec dokázala vyslovit. „Chtějí ode mě děti. Aby posílili svůj klan.“

Lancelot ohavně zaklel. Slyšela jeho zrychlený dech, když zápasil sám se sebou. „Ale když tě pustím... nevím, co ti udělám já sám. Víš jistě, že to nebude horší?“

„Radši zemřu v čestném boji s tebou, než abych se nechala využívat jako chovná klisna. Aspoň mě nech bojovat,“ dodala přiškrceným hlasem. „Nedopusť, abych musela čelit *takovému* osudu.“

„Když tě osvobodím, budeš se mě nejspíš snažit zabít.“

„Prosím!“ Ginevra se zoufale snažila nerozplakat. „Prosím, nenechávej mě tady zavřenou. Vím, že mě nenávidíš, ale nevydávej mě napospas něčemu tak strašnému.“

Lancelot ostře vydechl. „Couvni,“ vyzval ji.

Zvednutá stěna kočáru se otřásla mohutnými ranami, jak se

Lancelot pokusil prosekat dovnitř svým mečem. Když zničil první čepel o kovovou výztuhu, popadl zbraň nejbližšího ležícího vojáka a dal se znovu do díla.

Čtyři, pět mečů skončilo zlomených, ale konečně zel v boku kočáru otvor dost velký na to, aby se Ginevra mohla protáhnout ven. Sotva stanula venku, ti dva se na sebe zadívali. Byli udýchaní, plní obav a hněvu a ještě dalšího pocitu, který zatím nedokázali pojmenovat.

„Zachránil jsi mi život,“ zašeptala Ginevra. Hlava se jí až točila z té šance, kterou jí Lancelot svým činem nabízel. „Teď já zachráním ten tvůj.“

Rozhlédla se kolem po desítkách těl, která pokrývala zemi. Vojáci z východu ve zbroji leželi na hromadách s modře pomalovanými Pikty v oděvech ze zvířecích kůží, kteří měli jen kamenné zbraně.

Tolik mrtvých. A mnoho dalších uprchlo. Helen si uvědomila, že Lancelot zůstal jako jediný, aby bránil princeznu. Ginevra natáhla ruku a vedla rytíře od těch hromad mrtvol k lesu.

„To je past!“ zachroptěl Lancelot a vytrhl se jí. „Vedeš mě přímo k nim!“

„Ne. Dokud budu s tebou, nepřiblíží se k tobě,“ vysvětlovala mu. Snažila se zůstat klidná. „Podívej se.“

Zvedla volnou ruku. V dlani se jí objevila zářivá koule. Lancelot od ní nejdřív odskočil a pak se zase přiblížil, okouzlený tou čirou silou, která jí tančila na konečcích prstů.

„Proč jsi to nevyužila k tomu, aby ses dostala z kočáru?“ zeptal se podezíravě, jak by to udělal i Lucas, který taky musel vždycky všemu přijít na kloub.

„Byla jsem obklopená kovovými tyčemi výztuhy kočáru,“ vysvětlila mu. „Moje síla by sjela do země.“ Pokrčila rameny. „Jednou ti to předvedu. Prozatím si musím poradit s *nimi*.“

Zvedla svítící ruku ke korunám stromů se silnými hustými větvemi.

„Vidíte to?“ zakřičela dalším podivným jazykem, kterému Helen zase rozuměla, i když ne tak dobře jako těm předtím. „Jestli uvidím, jak po mně nebo mém společníkovi vystřelíte jediný šíp, vypálím váš posvátný les a srovnám ho se zemí. Slyšíte mě? Spálím vaši bohyni matku jako troud a na ostrově navždy zavládnou nebeští bohové!“

Škrábání kůry a šustot větví splynuly se zvuky větru, když Piktové mizeli v mlžné dáli. Lancelot naklonil hlavu ke straně a zůstal tak hodně dlouho, naslouchal a větřil, co mu smysly stačily.

„Jsou pryč,“ pronesl konečně a vydechl úlevou.

„Ano,“ potvrdila Ginevra. „*Všichni.*“

„Zachránila jsi mi život.“

Lancelot a Ginevra na sebe omámeně zírali. Teď už mezi nimi nestáli ani Furie, ani Piktové. A ta žhavá zuřivost, kterou vůči sobě cítili, se proměnila v jiný cit, stejně spalující – ale něžný. Kouřilo se z něj, ale nestravoval je.

V lese se ze stromů snášelo listí. Slunce stálo na obloze tak, že dokonale podtrhovalo Lancelotovy safírové oči. Vítr zvedal Ginevřiny dlouhé plavé vlasy a přibližoval je k Lancelotovi jako sladce voňavé proužky hedvábí. Popošli o krok k sobě, připravení na ten velký dar, který viděli v očích toho druhého.

Pak se náhle zarazili.

„Ach ne,“ hlesl Lancelot s větší hrůzou, než jakou cítil v žáru boje.

„Tvůj král...“ Ginevřiny jantarové oči horečně zatěkaly kolem, jako by z toho hledaly nějakou cestu ven. „Hektor... *Artuš,*“ vyslovila zdráhavě nejdřív tradiční latinské jméno nového nejvyššího krále a pak i jeho britskou podobu.

„Klany ho nikdy nepřijmou za svrchovaného vládce, pokud si nevezme manželku z jejich řad. Potřebují vědět, že jeho synové budou aspoň zčásti Britové,“ pronesl Lancelot a zavrtěl hlavou. „Pokud se za něj neprovdáš, nikdy s námi nepřestanou bojovat. Zemře mnoho mužů.“

Dívali se na sebe. Ginevřiny oči zápolily s nevírou.

„Mám sestřičku – nevlastní, od mého otce. Teď je ještě malá, je jí deset, ale za pár let...“

„Za pár let padnou tisíce mužů,“ pronesl tiše Lancelot. Odvrátil hlavu a přinutil se pohlédnout jinam. „Musíš se provdat za Artuše, jinak vypukne válka.“

KAPITOLA 4

Helen s hlasitým žuchnutím dopadla na zem.

„C-co to je?“ Ariadna se vztyčila na posteli.

„Já,“ zasténala Helen ze země a promnula si bouli na čele. „Spadla jsem.“

„Spadla jsi z pohovky?“ podivila se Andy. „Já myslela, že vy polobohové máte být éterické bytosti stvořené z rosy a růžových poupat a dalších volovin.“

„Ne, to jsou víly,“ opravila ji Ariadna. „Teda bez těch volovin.“ Zachechtala se a Andy jí odpověděla stejně. Helen vykoukla nad okraj postele a zjistila, že se obě dívky svíjejí smíchy.

„No jo, no jo, zase tak k popukání to nebylo,“ zabručela a zvedla se ze země. Pak přešla k té straně postele, kde ležela Andy. „Umírám hlady. Pojdte se najíst.“

Postavila se mezi ty dvě a každou z jedné strany podepřela. Společně se pak dobelhaly do přízemí, kde už nádherně voněla slanina a muffiny.

„Ty jsi tady nová,“ usmála se Kate vesele, když se trojice vynořila v kuchyni.

„No... jo.“ Andy sklopila oči. „Přivezly mě sem,“ dodala a ukázala na Helen a Ariadnu.

„To je ta napadená dívka,“ představila ji Ariadna. „Jmenuje se Andy.“

„Pojď sem, ať se na tebe podívám,“ ozvala se laskavě Noel.

Odložila plech s muffiny, který právě vytáhla z trouby, a zahleděla se do Andyina obličej. Oči jí naplnil smutek a zavrtěla hlavou. „Ty jsi ale pomlácená. A já... mám sice paměť na tváře, ale nějak si tě nedokážu zařadit.“

„Není Následnice, teto Noel,“ ozvala se Ariadna. „Je poloviční *siréna*.“

Andy sebou trochu škubla a ucouvla k Helen, jako by čekala, že se teď stane něco hrozného.

„Ach ne!“ vykřikla s předstíranou hrůzou Noel a chytila se za srdce. „Snad ne jedna z těch příšerných vraždících mořských panen!“ Pak se rozesmála a vrátila se k muffinům. „Sedněte si, děvčata, ať se mi tady nesvalíte.“

Helen cítila, jak se Andy zmateně napjala. Pomohla jí usadit se na dřevěnou lavici mezi ni a Ariadnu.

„Vážně vám to nevadí?“ zeptala se Andy, když jí Ariadna začala nandavat na talíř vejce. „Že jsem se tady tak objevila? Víte, nemusíte mě krmit a tak.“

„Ha! Zkus si tady odmítnout jídlo,“ zasmála se Helen. Pak se na Andy vážně zadívala a zavrtěla chápavě hlavou. Rty jí naznačila: „To ti neradím.“ Ariadna pokývala hlavou na souhlas a všechny tři se tiše rozesmály.

„Helen, tvůj otec se dneska ráno na pár vteřin probral,“ ozvala se Kate, která přendala syčící slaninu z pánve na talíř a přinesla ji na stůl.

Helen náhle vyschlo v puse. „Aha. Byla jsem se na něj podívat včera, než jsme odjely...“

„To nic,“ zarazila ji chlácholivě Kate. „Já ti nevyčítám, že jsi u toho nebyla, jen jsem myslela, že bys to ráda věděla.“

„Už s ním někdo mluvil?“ vyhrkla Helen. Neměla ani ponětí, jak vyslovit to, co ji tížilo. Už mu někdo pověděl, že jeho dcera je Následnice? Nebo to má vyjádřit líp – už mu někdo pověděl, že Helen není doopravdy jeho dcera? Ale co když tohle Kate sama zatím ještě neví? „Dafne...?“

„Pár slov spolu promluvili, ale nevím o čem,“ odpověděla Kate napjatě a prudce se odvrátila od stolu. „Nebyl vzhůru tak dlouho, aby si mohl s někým opravdu popovídat. Ale ví, že *Beth* je zpátky.“

Helen přikývla. „Beth“ bylo jméno, pod kterým Dafne vystupovala, když žila s Jerryem. A pak mu nechala miminko Helen a zmizela. Helen si pomyslela, jak se asi otec vyrovnal s tím, že svou životní lásku zase vidí. „Dafne je ještě tady?“ zeptala se. „Ráda bych s ní mluvila.“

„Ne, před pár minutami odešla. Říkala, že se musí postarat o nějaké záležitosti,“ odpověděla upjatě Kate.

Helen viděla, jako kolem Kate krouží nejrůznější city. Hněv, smutek, obavy, odpor – oslepující kaleidoskop emocí, který se neustále pohyboval a měnil, až Helen musela na chvíli zavřít oči a odvrátit se. Tohle není normální. Vážně ji to děsilo.

„Helen?“ Pozorným očím Noel to jako obvykle neušlo. „Jsi v pořádku?“

„Jo,“ hlesla a setřásla to ze sebe. Když se znovu zadívala na Kate, barvy vybledly a Helen připadalo, že už je nemusí tolik vnímat. „Jen se mi trochu točí hlava. Tak kde jsou ty muffiny?“

Noel přendala všechny teplé bábovičky s melasou a rozinkami do košíčku a přinesla ho na stůl. „Nespalte se,“ varovala své strážníky zbytečně, protože všechny tři dívky se po muffinech hladově natáhly.

Ariadna i Andy si začaly přehazovat horké pečivo z ruky do ruky, až ho upustily na talíře. Helen se do muffinu rovnou zakousla a začala potměšile přežvykovat. Andy na ni vytřeštila oči.

„Jsem ohnivzdorná,“ zamumlala Helen úmyslně s plnou pusou, jak si to užívala. „Myslela jsem, že sirény mají křídla.“

„Některý ano,“ odpověděla rozpačitě Andy. „Ale ten druh, ke kterému patří moje mamka, je nemá. My jsme vodní sirény. Ty, co zpívají na útesech.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.